

Lord
genaamd
De groote

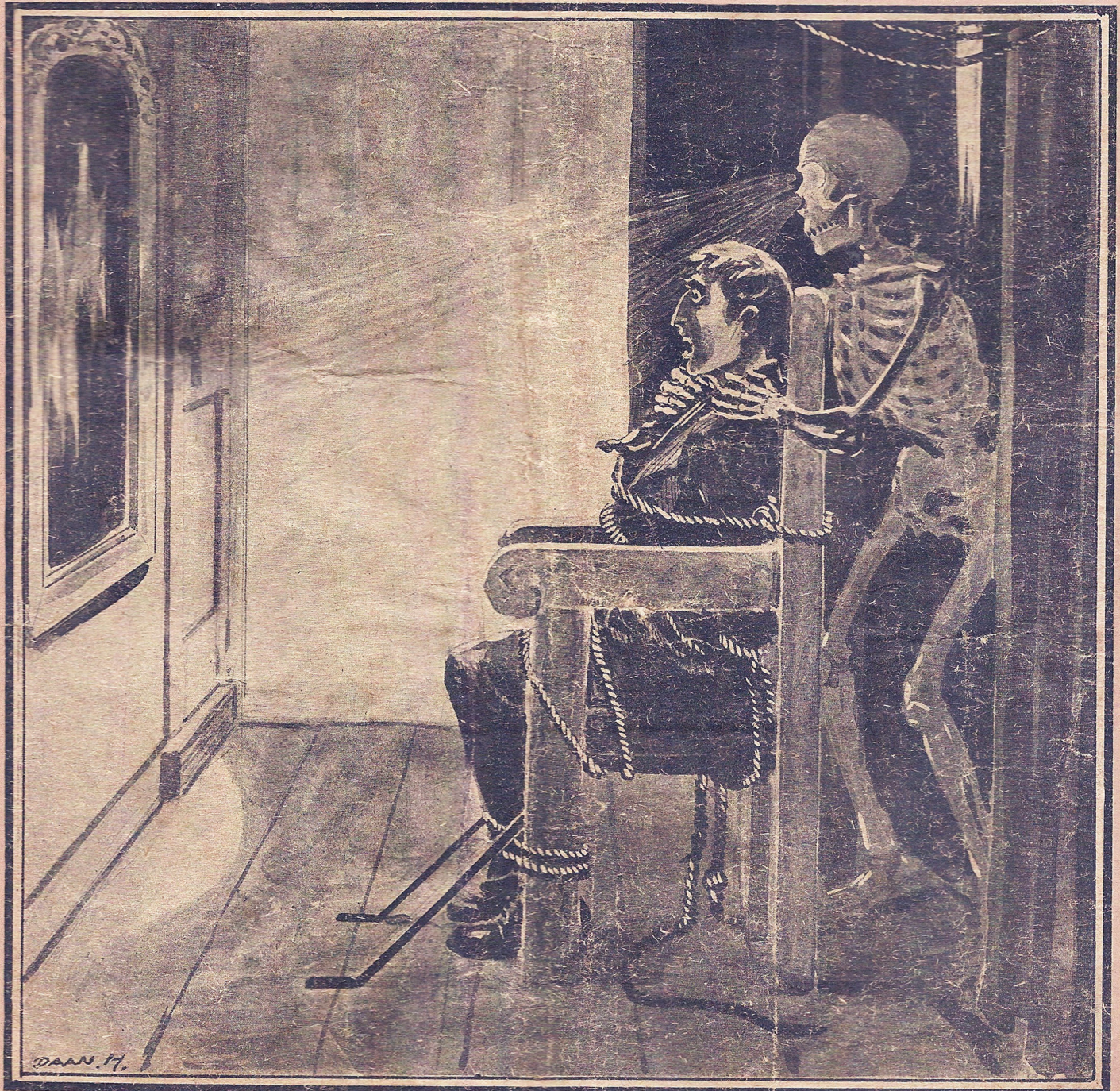

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 169

De koperen Ster

12½ Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL . HEERENGRACHT 313 . AMSTERDAM

DE KOPEREN STER.

HOOFDSTUK I.

De vechtpartij.

Op een warmen lenteavond liepen twee mannen, als matroos gekleed, door een nauwe straat in een der meest beruchte wijken van Londen, Soho.

Deze buurt grenst dicht aan de Theems en men vindt er ten allen tijde een samenraapsel van de meest uiteenlopende elementen, bijeengebracht uit alle hoeken der wereld.

Het lijkt wel, of de zee der menschheid hier haar schuim heeft afgezet, zooals de golven van den Oceaan het doen op een rotsige kust.

Men kan er Chineezzen zoowel als Japanners, Franschen, Duitschers en Amerikanen, Russen en Spanjaarden, Mexikanen en Argentiniërs, kortom alle rassen der wereld vertegenwoordigd vinden.

En helaas behooren deze vertegenwoordigers meestal tot de allerlaagste standen der maatschappij, uit misdadigers en uit degenen, die om de een of andere reden liever niet met de politie in aanraking komen.

Voorals 's avonds doet de Londenaar verstandig zich niet in deze wijk te wagen.

De verlichting laat er alles te wenschen over en de politie is meestal niet bij machte haar gezag te doen gelden.

Er woont daar een volkje, dat herhaaldelijk onderling ruzie heeft en die ruzie op bloedige wijze pleegt uit te vechten, maar dat zich onmiddellijk vast aansluit

en als één man front maakt, als een persoon van Soho om de een of andere reden door de politie wordt aangevallen.

In deze sombere afgelegen wijk nu, waar het op dien luwen lenteavond zwoel en drukkend was, slenterden de beide mannen met de handen in de zakken langzaam langs de drankhuizen, de danszalen, de speelholen en de armoedige huizen.

Telkens als er ruw een deur van een dezer gelegenheden voor vermaak werd opengeworpen, hoorde men de tonen van een valsch draaiorgel of van een jammerende, versleten piano, soms vergezeld van het gepiep eener verkouden clarinet.

Voor een tamelijk groot wijnhuis, boven welks deuren een helder brandende roode lantaarn hing, stonden de beide matrozen stil.

Zij schenen besluiteloos wat te doen, toen de deur van het drankhuis ruw werd opengeworpen en er een paar mannen meer uitvloog dan uitstapte, die er blijkbaar niet al te zachthandig waren uitgeworpen.

In het kleine zaaltje, waar het mistig was van den rook, gingen luide kreten van afkeuring op, waaryan de twee matrozen den aard niet begrepen, ofschoon zij er de beteekenis wel van meenden te kunnen raden.

De mannen, die zooeven met eenigen nadruk uit het lokaaltje waren verwijderd, hadden zich blijkbaar om de een of andere reden onmogelijk gemaakt en hun gezelschap scheen volstrekt niet op prijs te worden gesteld.

Een van de twee kerels, die zoo hardhandig waren verwijderd, nam met deze uitzetting blijkbaar geen genoegen, maar wilde weder naar binnen.

Maar hij werd zoo ongunstig ontvangen, dat hij de volgende seconde opnieuw en nu met nog meer kracht naar buiten kwam vliegen.

Ditmaal echter zou deze beweging voor hem zeer onaangename gevolgen hebben.

Want terwijl hij als het ware een boog door de lucht beschreef, botste hij zeer onzacht tegen den grootste van de twee matrozen aan.

Door den schok viel de pikbroek op de morsige straatsteenen, hij was echter het volgende oogenblik weer overeind en stond met een paar passen voor den kerel, die zooeven uit het wijnhuis was geworpen.

Een paar groote grijze oogen boorden zich in de helderblauwe oogen van den man, die hem met de straatsteenen kennis had laten maken.

Zoo stonden zij even tegenover elkaar.

Toen zeide de matroos langzaam, terwijl hij beide vuisten balde:

— Weet ge wel, mijn waarde, dat de vorm van uw neus mij geenszins bevalt?

— Ei zoo? vroeg de aangesprokene met ingehouden woede. En wat scheelt er aan mijn neus, als ik vragen mag?

— Wel, mijn goede man, hij is te recht naar mijn zin!

— Ei zoo? En wilt gij mij dan veroorloven ook ten uwen aanzien een opmerking te maken?

— Ga gerust uw gang! zeide de matroos kalm.

— Nu dan — de kleur van uw oogen bevalt mij niet. Ik zie ze liever blauw dan grijs.

— Het is toch niet waar? vroeg de matroos op spottenden toon.

— Ja toch! En omdat ik blauwe oogen zeer op prijs stel, zult gij er wel niet op tegen hebben, dat ik de uwe een weinig in die kleur verf?

— Ik vrees, dat het bij uw goede voornemens zal blijven, maat! hernam de matroos, terwijl hij kalm de muts afnam en die aan zijn kameraad gaf, zoodat zijn dikke zwarte haardos zichtbaar werd.

Dit korte gesprek was echter niet onopgemerkt gebleven.

In deze zeer volkrijke buurt, verzot op relletjes en een vechtpartij, had het twistgesprek van de beide mannen, hoe kalm het ook in schijn gevoerd werd, onmiddellijk eenige voorbijgangers getrokken.

Onder de eersten, die de twee tegenover elkaar staande mannen naderden en wat nauwkeuriger opnam, bevond zich een man, blijkens zijn kleeding een arbeider,

ofschoon zijn gelaat wel eenigszins met die kleederen in tegenstelling was.

Hij moest oorspronkelijk een schoon gelaat hebben gehad, dat echter door de inwerking van allerlei lage hartstochten verslapt was en een valsche, gluiperige uitdrukking had aangenomen.

Het meest opvallend in dit gelaat waren de zeer groote, koolzwarte oogen, die als karbonkels in het bleeke gelaat schitterden.

Zachtjes fluitend en met den blik onafgewend op de beide twistenden gericht, was hij naderbij gekomen.

Maar ook in het drankhuis was de twist opgemerkt, daar de deur open was blijven staan.

Een twintigtal bezoekers kwamen naar buiten en schaarden zich om de twee tegenstanders.

— Sla hem dood, Jack! riep een hunner, zich tot den matroos wendende, dien hij nooit van zijn leven gezien had.

— Geef hem zijn bekomst, Tim, brulde een ander tot denzelfden man, dien hij zooeven de deur had helpen uitwerpen.

Spoedig hadden zich twee partijen gevormd.

En naar echt Engelsch gebruik werden er zelfs wedschappen ter hoogte van een paar pence tot een shilling aangegaan.

Intusschen waren de beide mannen, de matroos en de uitgestootene, dreigend tegenover elkander blijven staan.

De tweede had zich van zijn jas ontdaan, maar de matroos scheen zich niet van zijn buis te willen ontdoen.

— Vecht jij in je jekker, Jack? schreeuwde een jonge vrouw met vuurrood haar, die, om beter te kunnen zien, in het kozijn van een der ramen van het drankhuis was geklommen.

— Tot je dienst, schoone bloem! riep de matroos spottend terug, wat een luid gelach van de omstanders uitlokte. Ik kan het ook wel af, al trek ik mijn baadje er niet bij uit.

De twee tegenstanders stonden nu tegenover elkaar.

Als bij zwijgende afspraak was er uit beide partijen een soort rechtbank gevormd, die te oordeelen zou hebben of alles wel eerlijk in zijn werk ging.

— Vooruit! schreeuwde de aanvoerder van Jack's supporters.

— Pak aan! klonk als een echo de stem van den leider van diegenen, die het meer met Tim hielden.

Het volgende oogenblik vielen de eerste klappen.

Het bleek al spoedig, dat de beide mannen voortreffelijk bokkers waren.

Tot groote verbazing van de omstanders gebruikten zij echter niet de trucs en de verboden stooten, waarmede men anders in deze wijk allesbehalve zuinig was.

— Zij boksen als twee heeren! riep er iemand uit het publiek, met een schamperen lach in zijn stem, alsof dit de grootste beleediging was, die hij hun kon aandoen.

Intusschen duurde de strijd voort.

— Jack's oogen zijn nog niet blauw! schreeuwden de partijgangers van Jack.

— En Tim's neus is nog zoo recht als een kaars! brulden de vrienden van dit heerschap terug.

Maar dit zou niet lang meer duren.

De matroos pareerde op meesterlijke wijze een paar zeer gevaarlijke stooten van zijn tegenstander, bracht bliksemsnel zijn rechtervuist naar achteren, — deed een schuinstoot met de linkervuist — en het volgende oogenblik rolde de heer Tim zoo lang als hij was, over de smerige keien.

Een van de omstanders, die de rol van scheidsrechter op zich genomen had, knielde bij hem neder en wilde beginnen te tellen.

Maar hij had nog geen drie geteld of Tim krabbelde weer overeind, veegde de modder van zijn wang en viel opnieuw heftig uit.

Maar hij was een weinig te driftig. De matroos liet hem kalm naderen, sprong met ongelooflijke vlugheid ter zijde, zoodat zijn tegenstander zijn krachten tevergeefs verspilde, en raakte deze toen zoo geweldig onder de kind, dat de man opnieuw neersmakte — een poging deed om op te staan — opnieuw omrolde en toen bewegingloos bleef liggen.

Een luid gejuich ging onder de supporters van den matroos op.

De roode vrouw in het raam gilde als bezeten, en wuifde met een smerigen rooden zakdoek den winner toe, die zeer kalm zijn muts weer uit de handen van zijn kameraad had aangenomen.

De weddenschappen werden geregeld, men droeg den overwonnen bokser het wijnhuis binnen en bracht hem met water en azijn weder bij en de straat had binnen enkele minuten haar gewoon aanzien herkregeen.

De matroos had zijn buis afgestoft, zijn muts op de zwarte krullen gedrukt en een neuswarmertje aangestoken.

Alsof er niets gebeurd was, nam hij zijn kameraad onder den arm en slenterde verder de straat in.

— Zijn mijn oogen blauw, Charly? vroeg hij zachtjes lachende aan zijn kameraad.

— Zij zijn nog even grijs als vroeger, mijn waarde Edward, antwoordde de tweede matroos.

— Zooveel te beter, want het zou niet aangenaam zijn als de Groote Onbekende al te duidelijke merkteekenen op zijn gelaat droeg!

— En Lord William Aberdeen zou een blauw geslag oog eerst recht ten zeerste misstaan! merkte de makker van den matroos op.

Inderdaad, de man die zooveel op meesterlijke wijze zijn krachten getoond had, was niemand anders dan John Raffles, de koning der gentleman-inbrekers, terwijl de man, die getuige van deze overwinning was geweest, zijn vriend Charly Brand was, die steeds zijn avonturen en de gevaren daarvan deelde.

— In ieder geval heb je dus je zin gehad! merkte Charly Brand glimlachend op.

— Inderdaad, wanneer ik mij naar deze ellendige buurt begeef dan is het zeker niet in de laatste plaats om er mijn bokskunst te onderhouden, want werkelijk er is niets zoo goed om het boksen niet te verleeren, dan een vuistgevecht met een van die ruwe, verbazend sterke sjouwers, matrozen, kolenladers en andere kerels, die niet bepaald sterk zijn in de regels van de edele bokskunst en meer gevoelen voor de catch-as-catch-can-methode. Maar dezen keer ben ik toch, geloof ik, bedrogen uitgekomen, want mijn man vocht zoo eerlijk als het maar kan! Eigenlijk gezegd had ik heel wat anders verwacht.

— Dat heb ik ook opgemerkt! meende de jonge man. Hij vocht als een echt gentleman.

De beide vrienden liepen nog eenigen tijd zwijgend door en daarop vroeg Charly:

— Zullen wij naar huis gaan?

— Hoe laat is het?

— Bijna één uur!

— Goed, laat ons dan maar gaan!

Op dat oogenblik werd er een hand zachtjes op den schouder van den Grooten Onbekende gelegd.

HOOFDSTUK II.

Het voorstel.

Raffles keek om.

Achter hem stond de man met de groote zwarte oogen, die gedurende den strijd in de voorste gelederen der toeschouwers had gestaan.

Er speelde een vage glimlach om de dunne lippen van den man.

Raffles nam hem van het hoofd tot de voeten op en vroeg kortaf:

- Wat wilt gij?
- Met u spreken!
- Hier?
- Waar anders?
- Hebt gij mij iets belangrijks te zeggen?
- Ik heb u een voorstel te doen!
- Wie zijt gij?

— Dat doet er op het oogenblik minder toe. In ieder geval zal ik u mijn waren naam maar niet zeggen! Ik vraag nu ook nog niet naar den uwe!

— Vraag dan wat gij te vragen hebt, maar maak het kort, zeide Raffles. Ik heb niet veel lust om hier lang te blijven staan.

De man wierp een blik op Charly en scheen te aarzelen.

— Is deze heer een vertrouwd vriend van u? vroeg hij.

— Het is hetzelfde als gij tegen mij of tegen hem praat! antwoordde Raffles kortaf.

- Is hij — matroos, evenals gij?
- Evenals ik!
- Dus hij is het — evenmin?

Raffles keek den vrager doordringend aan.

— Wat wilt gij daarmee zeggen? vroeg hij.

— Niets anders, dan dat gij voor een matroos op een bijzondere manier bokst, dat gij er voor een matroos een uiterst beschaafde taal op nahoudt als gij u alleen waant, en dat gij blijkbaar eenigszins huiverig zijt baadjes uit te trekken!

Raffles deed een stap op den spreker toe en boorde zijn grijze oogen in de zwarte van den vreemdeling.

Toen begon hij zachtjes te lachen.

— Ik ben dus geen matroos, meent gij? En wat zou ik dan wel zijn volgens u?

— Dat weet ik niet, en dat laat mij ook volmaakt onverschillig. De hoofdzaak is, dat gij blijkbaar niet zijt voor wien gij u uitgeeft, dat gij een voortreffelijk bokser, en zeer sterk en vlug zijt.

— Staat dat in verband met uw voorstel? vroeg Raffles eenigszins ongeduldig.

— In onmiddellijk verband.

De man keek langzaam om zich heen in de nauwe straat die hier zeer donker was.

— Gij hebt er natuurlijk niet het flauwste vermoeden van wie ik ben? vervolgde hij, terwijl zijn zwarte oogen vragend op het gelaat van Raffles waren gevestigd.

— Ik denk een lid van een of ander geheim genootschap, antwoordde Raffles kalm.

De uitwerking van zijn woorden was verbazend.

De vreemdeling deinsde achteruit alsof hij door een adder gestoken was en zijn stem kwam sissend uit zijn keel, toen hij vroeg:

— Hoe weet gij dat — ik wil zeggen: wat brengt u ertoe omdat te gelooven?

— Mijn waarde heer, antwoordde Raffles doodbedaard, als gij niet wilt, dat menschen met goede oogen dat ontdekken, dan moet gij om te beginnen geen getatoueerde onbekende figuren op uw voorarm dragen en niet met een makker op eenigen afstand geheime teekens wisselen. Gij zijt niet stom, en behoeft dus waarschijnlijk niet de vingertaal te gebruiken. De derde reden voor mijn opmerking is deze, dat iemand in deze buurten de diensten van een sterk man die goed bokst niet pleegt in te roepen voor een hengelpartijtje.

— Het is niet kwaad gecombineerd, zeide de vreemdeling zachtjes. Misschien — hebt gij wel gelijk.

— En nu uw voorstel?

— Dat moet gij, dunkt mij, wel begrepen hebben. Ik stel u niets anders voor, dan lid van ons genootschap te worden.

— Niets anders? vroeg Charly nu. Het is inderdaad maar een kleinigheid.

Maar Raffles trapte hem onmerkbaar op de teenen.

En dadelijk werd Charly weder stom als een visch.

— Gij biedt mij dus het lidmaatschap aan van uw club? vroeg Raffles glimlachend. Mag ik weten wat zij als artikel I in haar statuten schrijft?

— Haar statuten bestaan slechts uit twee artikelen, antwoordde de vreemdeling bedaard.

— En die luiden?

— Het eerste luidt: de leden stelen wat zij maar kunnen. En het tweede: leden die verraad plegen worden gedood.

— Maar men kan het niet eenvoudiger verlangen, riep Raffles met geveinsde verwondering uit. Indien al onze wetten op zulk een korthed en duidelijkheid aanspraak konden maken, zouden de rechters veel minder te doen hebben en de advocaten konden zich wel opknoopen. En nu vraagt gij, geloof ik, of ik deel wil uitmaken van uw genootschap?

— Ja, dat vraag ik. Wij hebben niet lang geleden eenige leden verloren, die ons op noodlottige wijze zijn ontvallen.....

— Dat Noodlot heet zeker Sullivan, de inspecteur

van Scotland Yard? vroeg Raffles onverstoorbaar.

— Misschien wel, antwoordde de vreemdeling grimmig. Kortom, ons ledental is achteruitgegaan, verscheidene leden zitten voor jaren lang in de gevangenis en wij moeten toch krachtige, ondernemende en vooral genoeg mannen tot de onzen kunnen rekenen.

— Hoe heet uw genootschap?

De vreemdeling aarzelde even en antwoordde toen:

— Er is geen reden om u haar naam te verzwijgen, zij is de koperen ster genaamd.

— En de beteekenis daarvan?

— Wel, de punten van een ster wijzen naar alle richtingen, dat wil zeggen naar alle streken der aarde, zij beteekent niet alleen dat wij in alle landen onze vertakkingen hebben, maar dat wij ook overal degenen weten te achterhalen, die ons verraden hebben.

— Men moet een eed zweren om als lid van uw genootschap te worden aangenomen?

— Ja.

— Maar er zal toch wel zoo iets als een leerling-schap bestaan?

— Ook de leerlingen leggen de belofte af, dat zij zich in alles naar de bevelen van hun chef zullen voegen.

Raffles dacht even na.

Er scheen een plan in zijn hersens te rijzen, dat hij vliegensvlug uitwerkte.

— Als ik lid van uwe vereeniging word, zou ik natuurlijk moeten weten of mij dat voordeel oplevert, zeide hij langzaam.

— O, daaraan behoeft gij geen oogenblik te twijfelen. Wij hebben in den loop van een jaar bijna veertigduizend pond bijeen gestolen.

— En hoeveel leden telt gij?

— Op het oogenblik vierentwintig!

— Maar dat is lang niet kwaad! riep Raffles vol bewondering uit.

— Nietwaar? vroeg de vreemdeling, en er klonk trotsch en voldoening in zijn stem. En zeg mij nu snel, welk antwoord gij mij geeft!

Raffles scheen te aarzelen.

Hij ondervroeg Charly schijnbaar met den blik en scheen toen plotseling een besluit te nemen.

Hij stak den vreemdeling de hand toe en zeide:

— Als ik weet hoe gij werkt en als die werkwijze mij bevalt, — dan valt er met mij te praten!

— Bravo! zoo mag ik het hooren! riep de vreemdeling verheugd uit.

Daarop deed hij weder een paar passen op Raffles toe en zijn stem had een vreeselijken klank, ofschoon zij zeer zacht klonk, toen hij vervolgde:

— Maar nogmaals zeg ik u — wie ons verraad, sterft een vreeselijken dood. Mijn eed verbiedt mij daaromtrent iets naders te zeggen, maar ik kan u wel verzekeren, dat gij zelfs in uw benauwdste droomen nooit hebt kunnen denken aan zulk een vreeselijke wijze van sterven.

Raffles was onder deze woorden onwillekeurig een stap teruggetreden.

Charly had hem zacht bij den arm gevat en scheen hem te willen medetrekken.

Maar Raffles schudde de hand van zijn vriend zachtjes af en zeide toen terwijl hij zich weder tot den vreemdeling richtte:

— Ik blijf bij wat ik zoeven zeide! Ik wil weten hoe het bij u toegaat en als het mij aanstaat dan ben ik de uwe!

De vreemdeling greep Raffles' hand en drukte die krachtig.

— Kom morgenavond om acht uur in het „Zilveren Paard” een klein Italiaansch wijnhuis in Houndsditch.

— En wat zal daar geschieden?

— Daar zal ik u nader op de hoogte brengen! Kan ik op uw vriend ook niet rekenen? zoo vervolgde hij met een blik op Charly, die zwijgend had toegeluisterd.

— Neen nu niet! riep Raffles haastig. Later wellicht. Tot morgenavond om acht uur in het „Zilveren Paard”.

— Tot morgen! zeide de vreemdeling.

— Mag ik uw naam weten? vroeg Raffles.

— Noem mij Slater, Jim Slater! Het is mijn ware naam wel niet, maar die zou u toch minder belang in boezemen. En hoe moet ik u noemen?

— Fortesque! Stanley Fortesque!

Slater greep nogmaals de hand van den Grooten Onbekende en was het volgende oogenblik in de duisternis verdwenen.

Nog even luisterden de beide vrienden naar zijn wegstervende voetstappen en toen wendden zij zich om, en wandelden langzaam verder.

— Ik kan mij niet begrijpen, dat ik niet beter acht heb geslagen op mijn stem, merkte Raffles op, terwijl hij een ongeduldig gebaar maakte.

— Een kleine vergeetachtigheid, die den beste kan overkomen, antwoordde Charly.

— Maar een vergeetachtigheid, die mij nog wel eens duur te staan kon komen! zeide Raffles.

— Zou die Slater verstaan hebben, wat wij met elkander gesproken hebben?

— Zeker niet alles, anders zou hij wel anders tegen mij zijn opgetreden!

— En ben je nu waarachtig van plan om je bij die bende aan te sluiten? vroeg Charly ongerust.

— Geen haar aan mijn hoofd, dat er aan denkt.

— Maar waarom heb je dan die afspraak gemaakt?

— Wel, beste Charly, ik had mij eenige cijfers in het hoofd geprent!

— Welke cijfers?

— Wel, die veertig duizend pond sterling!

Charly keek zijn meester met groote oogen aan en vroeg daarop:

— Wat wil je daar dan mee?

— Wat zou ik er mee willen? Ik wil ze hebben, dat is alles!

— Ben je dol geworden, Edward? riep Charly verschrikt uit. Je kondt evengoed trachten die veertigduizend pond sterling uit de hel te gaan halen!

— O, dat zou, geloof ik, minder gevaarlijk zijn! hernam Raffles bedaard.

— Welnu dan?

— Maar het gevaar trekt mij aan! Iets te ondernemen waarbij geen moeilijkheden, geen gevaar, geen inspanning en dus geen spanning te pas komen, dat staat mij niet aan.

— Nu, je kunt van dat alles dezen keer volop genieten! meende Charly.

— Zooveel te beter.

— En denk je soms, dat zij dat gestolen geld niet veilig hebben opgeborgen?

— Integendeel! Ik vermoed dat ik er tamelijk lang naar zal moeten zoeken!

— Je bent zeker niet van je plan af te brengen?

— Als ik dat wel was, dan zou ik niet John Raffles zijn! was het antwoord.

Charly haalde onmerkbaar de schouders op.

Hij wist ook maar al te goed dat het volstrekt geen doel zou hebben te trachten zijn meester tot andere gedachten te krijgen.

Het gevaar trok hem aan, zoo als de vlam den vlin-der aantrekt.

De beide vrienden waren nu de Sohowitz geheel doorgelopen en bevonden zich nu in een fatsoenlijke arbeiderswijk, die reeds in diepe rust was.

— Zullen wij naar de villa gaan? vroeg Charly na eenigen tijd.

— Neen, beste jongen, ik geloof dat het beter is, om die voorloopig te mijden, althans voor mij. Ik zal de eerste dagen maar liever niet meer in de huid van Lord William Aberdeen kruipen. Dat lijkt mij met het oog op mijn plannen wel zoo verstandig.

— Wij zijn hier in de buurt van een van je schuilplaatsen. Zullen wij daar heen gaan?

— Ja, dat moesten wij maar doen. De Queen Elisabeth Street is hier dichtbij.

— Maar je hebt in het geheel niet op dezen afloop van ons avontuurtje gerekend. Henderson, je chauffeur, en je oude kamerbediende Gaston, zullen ons met groote ongerustheid in de villa wachten. Je weet wel, dat Henderson niet rustig slaapt, als hij niet weet waar je je bevindt.

— Daarom zul jij dan ook naar huis gaan, beste Charly, hernam Raffles kalm. Jij zult die brave menschen geruststellen, maar natuurlijk niet zeggen wat mijn plannen zijn.

— Dus je wilt je heelemaal alleen in die gevaarlijke onderneming storten?

— Als ik het alleen doe, zal zij veel minder gevaar voor mij opleveren. En als alles misloopt, kun je me nog steeds te hulp komen.

— Als het dan maar niet te laat is, riep Charly vol angst uit.

— Maak je niet zoo ongerust, brave jongen, zeide Raffles, terwijl hij zijn vriend op de schouders klopte. Ga nu maar snel.

— Maar je zult toch iets van je laten hooren?

— Natuurlijk. Ik zal je voortdurend op de hoogte houden van mijn doen en laten. Er bestaat gelukkig nog zoo iets van een telefoon en een telegraaf.

— En wat moet ik doen als er in de villa iets spaak loopt?

— Jij kunt ook telegrafeeren en als je dat onmogelijk is, de heliograaf op het dak in werking stellen. En als er geen zon is, dan weet je onze andere middelen nog wel.

De beide vrienden schudden elkander de hand.

Plotseling hoorden zij beiden op.

In de stille straat klonken de zachte voetstappen van iemand die nu eens sneller, dan weer langzamer liep, om plotseling geheel stil te staan, om daarop zijn wandeling weer opnieuw te beginnen.

De beide vrienden keken elkander vragend aan.

— Wat is dat voor een zonderlinge wandelaar?

fluisterde Raffles, die nu eens groote haast heeft en dan weer in het geheel niet gepasseerd schijnt te zijn.

Zijn oogen boorden zich in de duisternis.

Op een meter of vijftig afstands zagen zij een man dicht tegen de huizen gedrukt naderen.

— Wel, alle duivels. Dat is zoowaar mijn tegenstander van zoeven, fluisterde Raffles. Hij is ons gevolgd.

— Maar waarom in 's hemels naam, riep Charly op zachten toon uit.

— Misschien wil hij weer opnieuw beginnen, meende Raffles glimlachend. Nu ik heb niet veel lust om hier in de eenzame straat nogmaals aan het boksen te gaan. Laten wij maar vlug ieder ons weegs gaan, dan zal hij ons spoor wel spoedig bijster worden.

Nogmaals wisselden de beide vrienden een krachten handdruk en daarop verdwenen zij ieder in een zijstraat.

Maar de man die zoeven het onderspit tegen den matroos had moeten delven, stond stil en mompelde woedend in zich zelf:

— Zoowaar ik James Sullivan heet, moet ik weten wat die zoogenaamde matroos met dien schurk van een Slater beraadslaagd heeft.

HOOFDSTUK III.

In het „Zilveren Paard“.

Den volgenden avond, juist toen de kerkklokken in de buurt acht uur sloegen, trad Raffles nog steeds als matroos vermomd, de gelagkamer van het „Zilveren Paard“ binnen.

Hij had den nacht doorgebracht in een van zijn vele schuilplaatsen die hij in Londen bezat en alles voor zijn gevaarvolle onderneming in gereedheid gebracht.

Vol moed en ondernemingslust trad hij nu het lage bedompte zaaltje binnen.

Jim Slater wachtte hem reeds.

Hij stond op van een tafeltje, waaraan hij met een grooten zwaar gebouwden kereld met rood haar had zitten praten en liep Raffles ijlings tegemoet.

— Ik ben blij, dat je gekomen bent, Stanley! fluisterde hij.

— Je hebt er toch niet aan getwijfeld, antwoordde

Raffles. Ik ben een man van mijn woord en wat ik be loof, dat doe ik.

— Zoo mag ik het hooren! Kom mee, dan zal ik je aan Dick Bendall voorstellen.

Hij nam Raffles onder den arm en bracht hem naar het tafeltje, waar de man met het roode haar gezeten was.

Deze stond op en keek Raffles met zijn kleine groenige oogen onderzoekend aan.

Het onderzoek scheen hem te bevallen, want hij knorde als een tevreden varken en knikte eenige malen goedkeurend met het hoofd.

— Oogen van een arend, armen als staal, beenen als heipalen en een borst als een smidsblaasbalg! Ik geloof, dat je een goede keus gedaan hebt, Slater! Laat ons maar dadelijk naar den chef gaan.

Dit alles werd op fluisterenden toon gezegd, want de gelagkamer was tamelijk bezet.

Ofschoon de waarheid gebiedt te zeggen, dat men onder de aanwezigen weinig lieden vond, die men gaarne laat in den avond op een eenzamen weg zou tegenkomen.

Slater en Bendall wisselden fluisterend eenige woorden met den waard, een kerel met een stierennek en een buitengewoon gemeen uiterlijk, die druk doende was met een bezigheid, die hij voor het gemak kenschetste als glazen spoelen, en begaven zich daarop met Raffles naar buiten.

Het wijnhuis was op een hoek van een zeer smalle zijstraat gelegen.

De drie mannen sloegen deze zijstraat in en kwamen vrij spoedig aan een gedeelte waar de eene huizenrij geheel ophield en de andere overging in een houten schutting, die tot aan de Theems doorliep.

Vlak voor het water bevond zich een kleine deur in deze schutting.

Slater wierp een blik achter zich om zich te vergewissen, dat de lucht zuiver was, haalde toen een kleinen sleutel uit zijn zak en opende de deur.

Raffles, die zeer scherp had opgelet, bemerkte dat deze deur toegang gaf tot een zeer kleine houten loods, zooals men er in die buurt honderden langs den oever van de Theems vindt en die meestal gebruikt worden om hout, turf en steenkool, of soms ook wel aardappelen, of gedroogde groenten op te slaan.

Daar deze kleine loods op vrij verren afstand van de achterzijde der huizen was, begreep Raffles, dat er zich nog een onbebouwd terrein tusschen de huizen en de kleine loods moest bevinden.

De deur was geopend en de drie mannen traden snel binnen, waarop de deur met een krakend geluid weer in het slot viel.

De drie mannen bevonden zich in een stikdonkere ruimte, waar een zonderlinge grondlucht heerschte.

Het was dus niet moeilijk te begrijpen, dat deze kleine loods in het geheel geen vensters bezat, of dat deze met de grootste zorgvuldigheid waren dichtgespijkerd.

Slater streek een lucifer af en nu zag Raffles dat hij zich in een houten loods bevond van ongeveer drie meter in het vierkant, waar niets anders te zien was dan een tafel van ruw hout en in een hoek steenkolen, die daar blijkbaar reeds zeer geruimen tijd waren opgeslagen, want Raffles kon de spinnewebben, die er waren over gesponnen in het flauwe licht van de kaars, die Slater nu had aangestoken, zien glinsteren.

— Dat is wat men noemt tooneelsteenkool! mompelde Raffles in zich zelf. Dat goedje moet daar al jaren liggen.

Intusschen was Bendall, de kerel met het roode haar, naar den hoek toegelopen, waar de steenkolen zich bevonden, hij schoof met den voet de voorste kolen ter zijde, totdat hij een kleinen ring had blootgelegd.

Hij trok eraan, en daarop wachtte allen geduldig.

Plotseling klonk er een zonderling gedempte stem door het vertrek.

Raffles keek om zich heen.

Hij zag dat Bendall onder de tafel was gekropen en nu den mond gedrukt hield tegen den binnenkant van dat meubel en in een zonderlinge taal, waarvan Raffles niets begreep, eenige woorden sprak.

— Een spreekbuis, of een telefoon door den poot van de tafel, mompelde Raffles in zichzelf. Heel knap bedacht. Door het trekken aan dien ring heeft hij zeker zijn komuiten ergens in de buurt gewaarschuwd.

Hij had deze overdenking nog niet beëindigd of het gedeelte van den vloer, waarop de steenkolen waren uitgestort, begon langzaam te dalen.

Er werd een gat zichtbaar van omstreeks een meter in het vierkant.

Raffles kon het begin van een smalle houten trap ontwaren.

— Laten wij naar beneden gaan! zeide Slater zacht. Ga jij voor, Bendall.

Bendall zette voorzichtig zijn voet op de trap en de afdaling begon.

Raffles liep tusschen Bendall en Slater.

Hij telde zeven en dertig treden voor zij beneden waren!

De beide mannen die hem vergezelden hadden ieder een kleine elektrische zaklantaarn ontstoken, die een tamelijk helder licht verspreidden in de ruimte, die zij thans binnentraden.

Het was een kelder van tamelijk groote afmetingen en waarvan de wanden bestonden uit zware, vierkant gehouwen steen.

Raffles had echter niet veel tijd om dit op te merken, want Slater trad op hem toe en zeide:

— Het spijt mij zeer mijn waarde Fortesque, maar ik zal u moeten verzoeken mij toe te staan u te blinddoeken!

Raffles had iets dergelijks wel verwacht en hij antwoordde dan ook kalm:

— Als gij dat noodig acht, zal ik mij aan dien maatregel wel moeten onderwerpen.

Slater haalde een zwarten doek uit zijn zak, vouwde dien op en bond hem voor de oogen van Raffles.

Deze was onbeweeglijk stil blijven staan en had zeer nauwkeurig acht gegeven op de plek waar hij zich bevond.

De beide mannen namen hem ieder bij een arm, zonder zich de moeite te geven, hem eerst eenige malen in het rond te draaien en Raffles merkte dus op, dat zij in kaarsrechte richting van het uiteinde van de trap af, met hem voortliepen.

Hij had zijn passen nauwkeurig geteld.

Nu stonden de drie mannen stil.

Er werd een zacht, bijna onhoorbaar knarsen vernomen en toen werd de tocht voortgezet.

Bijna twintig minuten liep het drietal zwijgend en tamelijk snel voort.

Aan den doffen klank dien hun stappen teweegbrachten, bemerkte Raffles, dat zij door een tamelijk lage, smalle tunnel schreden.

Eindelijk hielden zij opnieuw stil.

Slater en zijn roodharige vriend Bendall wisselden opnieuw fluisterend eenige woorden in een boeventaal, die Raffles niet kende en daarop hoorde hij het geluid als van een kleine elektrische schel.

Weer vernamen zijn ooren een knarsend geluid als van metaal en toen bemerkte hij aan de helderheid, die zelfs door den doek heendrong, dat hij zich in een helderlicht vertrek bevond.

Hij verwachtte, dat hem den doek zou worden afgenomen, maar blijkbaar waren zij nog niet op de plaats van bestemming.

Slater wisselde op fluisterenden toon eenige woorden, maar ditmaal niet met zijn makker, die aan den anderen kant van Raffles liep.

Toen hoorde de Grootte Onbekende het gerammel van een sleutelbos en merkte hij dat de tocht werd voortgezet in een richting, die loodrecht stond op diegene, die hij tot dusver gevolgd had.

Nog vijf minuten duurde de tocht door het onderaardsche dievenhol en daarop stond het drietal opnieuw stil.

Raffles hoorde een geluid dat veel op het slaan van een gong geleek en toen een dof, rollend gedreun als van een verren donder.

Weer werd het licht en toen werd hem de doek afgenomen.

Raffles moest eenige oogenblikken de oogen sluiten om te gewinnen aan het heldere licht, dat op hem neerstraalde en dat afkomstig was van een groote electrische kroon in het midden van het plafond.

Toen wierp hij langzaam een blik om zich heen.

Hij bevond zich in een tamelijk ruim vertrek van langwerpigen vorm, tamelijk laag van verliëping.

De zoldering was hier en daar gestut door zware eikenhouten kolommen.

Dicht bij een der korte zijden van deze zaal stond een lange tafel die met een dik zwart kleed bedekt was.

Achter deze tafel zaten vijf mannen gekleed in een zwarten tabberd, voorzien van lange, wijde mouwen.

Al deze mannen droegen zwarte maskers, behalve degeen, die in het midden had plaats genomen, want diens masker was van een vuurroode kleur.

Aan weersijden van de tafel stond een groote koperen kandelaber, die ieder drie brandende, lange kaarsen torste.

De wand achter deze tafel was bespannen met vuurrood doek.

In het midden van dien wand hing een kleine lap zwart fluweel in den vorm van een ruit, met een der punten naar beneden gericht en op deze lap flonkerde een groote ster met zeven punten, van koper vervaardigd.

Raffles had dit alles met één oogopslag gezien.

Hij deed langzaam eenige passen voorwaarts en zag nu dat er aan de andere zijde van het langwerpige vertrek op een kleine verhevenheid een twintigtal mannen zaten, die allen gemaskerd waren, maar voor het overige gewoon gekleed.

De kleine estrade waarop zij gezeten waren werd aan den kant waar zich de tweede smalle muur bevond

afgesloten door een paar gordijnen van dikke, dofzwarte stof, die juist in het midden tegen elkaar sloten.

Voor die gordijnen stond een zeer groote en zware eikenhouten stoel met een tamelijk hooge leuning en van eigenaardigen vorm.

Voor dien stoel bevond zich een voorwerp, waarvan Raffles den aard volstrekt niet begreep, maar dat er uit zag als een soort leeslessenaar of schildersezel, ofschoon men het evengoed voor een schoolbord kon houden, dat op een enkelen zwaren voet geplaatst was.

Er heerschte in dit vertrek het grootste stilzwijgen.

Men hoorde er niets dan het luide tikken van een klok.

Raffles keek onwillekeurig rond om dit voorwerp, dat zulk een luid geraas maakte te zoeken, en zag nu ongeveer op dezelfde hoogte van de electrische lichtkroon een groote klok in den vorm van een koperen bol hangen.

Hij had dit alles nauwelijks goed gezien, of een zware stem klonk door de diepe stilte:

— Treedt nader, Fortesque.

Het was de man met het roode masker, die dit gezegd had.

Raffles deed eenige stappen naderbij.

Hij stond nu dicht voor de tafel en zag nu, dat er, behalve de beide zware koperen kandelabers nog eenige andere voorwerpen op het dofzwarte tafelkleed lagen.

Een van die voorwerpen was een platte, ebbenhouten doos, waarvan het deksel was opengeslagen, zoodat Raffles kon zien, dat zij gevuld was met een groot aantal kleine sterretjes met zeven punten, van bladkoper vervaardigd.

Daarnaast stond eenzelfde doos, eveneens geopend en eveneens tot den rand gevuld met kleine sterren, maar dezen hadden allen een bloedroode kleur.

Tusschen deze beide doozen in lag een scherp geslepen slagersmes met een blinkende, breede kling.

Raffles wachtte zwijgend, tot men het woord tot hem zou richten.

Toen klonk weer de diepe stem van onder het roode masker:

— Gij wilt u dus bij ons voegen, Fortesque?

— Dat wil ik, als uw gezelschap mij behaagt!

— Maar gij schrikt van onze daden niet terug?

— Dat weet ik niet, voor ik ze leer kennen!

— Gij zijt een diplomaat! Hebt gij ooit gestolen?

— Zeer veel!

De twee zwarte oogen van achter de gaten van het

masker begonnen te fonkelen en de diepe stem vervolgde:

— Slater heeft zich dus niet bedrogen. Hebt gij ooit tot een genootschap als het onze behoord?

— Nooit!

— Men heeft u de voorwaarden genoemd?

— Ik ken ze!

— Dan herhaal ik u bij deze, Fortesque, dat gij aangenomen kunt worden, als leerling, maar zelfs in die hoedanigheid stelt gij u bloot aan de vreeselijkste gevaren, indien gij het mocht wagen ons te verraden, of zelfs pogingen daartoe in het werk stelt.

— Hoe lang duurt mijn proeftijd?

— Een week!

— Dan kunt gij over mij beschikken!

— Welnu dan, gij ziet hier twee doozen, de eene gevuld met geel koperen, de andere met rood gekleurde sterren. Wanneer gij een dezer koperen sterren ontvangt, in een briefomslag of wel op anderé wijze, doordat hij u door een onzer in de ... wordt gedrukt, dan is dit voor u een teeken, dat gij u onmiddellijk hierheen moet begeven, omdat wij dan uw diensten noodig hebben. Ontvangt gij echter de roode ster — dan heeft de Raad van Vijf het doodvonnis over u uitgesproken. En meen niet dat de aardse macht u dan zou kunnen beschermen! Waarheen gij u ook zoudt begeven, de wrekende hand de „Koperen Ster” zal u overal achterhalen.

Raffles had zwijgend toegeluisterd.

Hij begreep volkomen de beteekenis van deze woorden en hij zag zeer goed in, dat zij geen ijdele bedreiging bevatten.

De man met het roode masker ging met dezelfde gedempte stem voort:

— Gij zult deze eerste week ons aangezicht niet te zien krijgen! Pas wanneer gij bewijs hebt gegeven van uw bekwaamheid en als lid zijt aangenomen, moogt gij weten hoe de gelaatstrekken van de leden van den Raad van Vijf eruit zien. En ook dan pas zult gij, even onder uw elleboog het teeken onzer vereeniging aannemen. Laat het teeken zien, broeders! zoo wendde hij zich tot de vier mannen achter de tafel, die onweeglijk hadden toegeluisterd.

Alle vijf hieven tegelijkertijd den rechterarm op.

De wijde mouwen van de zwarte tabberds vielen omhoog en op de vijf ontbloote armen, even onder den elleboog, zag Raffles een kleine blauwe ster getatoueerd.

— En zeg ons nu uw woonplaats! beval de voorzitter van het genootschap.

Raffles gaf de straat en het nummer op van het huis dat hij dienzelfden morgen verlaten had.

Hij nam zich tegelijkertijd heilig voor het onmiddellijk voorgoed te verlaten, nadat hij zijn plan ten uitvoer zou hebben gebracht.

Een der vijf mannen achter de tafel had den naam van Fortesque en zijn adres genoteerd in een klein marokijngebonden register.

Daarop nam de president opnieuw het woord en zeide:

— Wij zijn bezig aan de voorbereiding van een zeer groote zaak. Ik weet dat de politie reeds eenige argwaan heeft gekregen en het huis in kwestie zal bewaken. Dat zal ons echter niet beletten, alles in het werk te stellen, om onze onderneming tot een goed einde te brengen. Wij kunnen daarbij uw hulp uitstekend gebruiken, want men heeft mij gezegd, dat gij sterk, moedig en vlug zijt!

— Ik hoop u te bewijzen, dat men niet te veel heeft gezegd, antwoordde Raffles bedaard.

— Gij kunt mij Houston noemen, zeide de chef. Onder dien naam ben ik aan alle leden bekend. Mijn eigen naam zal u wel weinig belang inboezemen, evenmin als de uwe het mij doet. Nu kunt gij gaan, maar ik reken erop, dat gij over een paar dagen tot onze beschikking zult zijn. Ik zal zien, wat ... aan u hebben.

— Ik hoop u te voldoen, Houston! zeide Raffles.

Daarop maakte hij een korte buiging en verwijderde zich weder van de tafel met het sombere vijftal.

Nu trad weder dezelfde eigenaardige stilte in, waarin niets anders te hooren was, dan het luid getik van de koperen klok.

Bij de deur werd hij opgewacht door Slater en Bendall die hem weder blinddoekten en langs denzelfden weg weder aan den voet van de trap brachten.

Zij gingen weder naar boven en wachtten onder het luik tot dit van de geheime schuilplaats uit weder in beweging werd gebracht.

Spoedig daalde het langzaam en Raffles beklom de ladder.

Zoodra hij boven was riep Slater hem door het nog openstaande luik toe:

— Wij hopen u spoedig weer te zien, kameraad!

— Dat hoop ik ook! antwoordde Raffles, evenwel op een zonderlingen toon, waarvan de beteekenis aan het bendelid ontging.

— En ik mag lijden, dat gij het Houston naar den zin maakt! zeide Slater. Gij schijnt mij de ware Josef toe!

— Misschien vergist gij u niet! antwoordde Raffles kalm. Tot ziens, Slater! Tot over eenige dagen, Bendall!

— Tot ziens! klonken de twee stemmen uit de diepte.

Daarop rees het luik weer in de hoogte.

Raffles bevond zich weder in het donker.

Hij bedacht nu plotseling, dat hij volstrekt niet wist, hoe hij hier weg moest komen, daar men hem geen sleutel van de deur had medegegeven, doch deze draaide op geheimzinnige wijze vanzelf open.

Raffles trad voorzichtig naar buiten en keek om zich heen.

Vlak voor hem stond een politie-agent, die hem op eigenaardige wijze aankeek.

Raffles begreep onmiddellijk dat hij met een bendelid te doen had, die de deur voor den vertrekkenden nieuweling had geopend.

Hij knikte hem vluchtig toe.

De man salueerde deftig, wierp een snellen blik om zich heen en trad toen de kleine loods binnen.

Het volgende oogenblik viel de deur zachtjes dicht en Raffles stond geheel alleen aan het uiteinde van het morsige smalle pad, dat op de Theems uitliep.

HOOFDSTUK IV.

Sullivan is op zijn post.

Raffles keek nog even rond om zich te vergewissen dat hij niet gevolgd werd, prentte zich scherp de plek in het geheugen, waar hij zich op dat oogenblik bevond, en slenterde langzaam naar het „Zilveren Paard” terug.

Hij trad de gelagkamer binnen en bestelde een glas bier.

De waard keek hem met zijn valsche oogen en een veelzeggende uitdrukking op zijn gemeene tronie, glimlachend aan.

Raffles dronk zijn glas bier langzaam uit en dacht na over hetgeen hij gezien en gehoord had.

Hij begreep, dat van alle ondernemingen, die hij nog ooit aangedurfd had, deze zeker wel de gevaarlijkste was!

Hij twijfelde geen oogenblik of de Raad van Vijf zou niet aarzelen zijn bedreigingen met de doodstraf waar te maken, wanneer hij het genootschap in gevaar bracht!

Maar dit kon hem niet van zijn stout plan terughouden.

— Ik geloof te weten hoe ik het moet aanleggen om

daar binnen te komen, zonder direct gevaar te loopen! mompelde hij. De hoofdzaak is, dat ik ongeveer weet, welken weg ik heb afgelegd. Ik heb eerst een lange gang gevolgd en toen schijn ik gebracht te zijn naar een klein vertrek, dat men om zoo te zeggen, het wacht-lokaal van het dievenhol zou kunnen noemen. Daar bevindt zich zeker een waakpost, in een soort vooruitgeschoven stelling, die het bestuur waarschuwen kan, als er onraad is. Het is dan ook bijna zeker, dat de groote vergaderzaal nog een anderen uitgang heeft. Want ingeval de politie het geheim van de loods en de kelder ontdekte, en daar binnen drong, dan zouden zij haar juist in de armen loopen, wanneer zij trachtten te vluchten.

Hij dronk langzaam zijn bier uit, stond op, betaalde en verliet het wijnhuis.

De kroeghouder, die hem blijkbaar reeds als een vriend scheen te beschouwen, wierp hem nogmaals een veelbeteekenend knipoogje achterna.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

Het was bijna elf uur.

Hij liep naar het huis waar hij den nacht had doorgebracht en waar hij een kleine woning aan de achterzijde van een groote binnenplaats gehuurd had.

Hij trad daar binnen en wierp snel een schetsteekening op het papier van het onderaardsche dievenhol, dat hij zooveen bezocht had.

Daarop zette hij zich voor den haard, waarin hij eenige houtblokken geworpen en aangestoken had en begon zijn plan nader uit te werken.

Een uur lang zat hij zoo bijna onbeweeglijk in gedachten verdiept.

Toen stond hij op, zijn gelaat had een opgewekte, bijna vroolijke uitdrukking aangenomen.

— Ik geloof dat het zoo wel zal gaan! mompelde hij.

Hij vouwde het plan op, stak het in zijn zak en wierp daarbij een blik op zijn kleeding.

— Ik had mij eigenlijk wel mogen verkleeden, voor ik naar de villa terugkeer, mompelde hij in zich zelf. Maar ik heb niet veel lust dat hier te doen. Het is al laat en Charly zal zeker vol spanning naar mij uit zien. Laat ik snel maken dat ik in de Regentstreet kom.

Hij zette de versleten jockeypet op, die hij zooveen gedragen had, sloeg een smerige bouffante om den hals en ging de straat weder op.

Zoodra hij een huur-auto zag riep hij deze aan, maar hij moest er wel drie onverrichterzake weer laten wegrijden, daar de chauffeurs eenvoudig weigerden hem als passagier te vervoeren!

De derde chauffeur had zich zelfs niet ontzien hem de huid vol te schelden en hem voor een „galgenbrok” en een „zakkenroller” uit te maken, terwijl hij tevens de overtuiging uitsprak, dat zijn wagen in geen maand te gebruiken zou zijn, als hij er een kerel in opnam die er zoo smerig uitzag als de adspirant passagier.

Pas toen hij een vierden chauffeur vrucht vooruit betaald had en bovendien een vrij hooge fooi, slaagde hij erin een huurauto machtig te worden.

Hij liet den wagen aan den hoek van Oxfordstreet en Regentstreet stilstaan en legde de rest van den weg te voet af.

En hij was nog steeds zoo in zijn gedachten verdiept, dat hij volstrekt niet merkte, dat hij op eenigen afstand gevolgd werd door een man, diep met het hoofd in den kraag van zijn jas gedoken en den rand van zijn hoed in de oogen gedrukt.

De deftige Regentstreet was al zoo goed als geheel verlaten op dit late nachtelijke uur.

Raffles verhaastte steeds meer zijn schreden, maar toen hij voor de villa was aangekomen, aarzelde hij een oogenblik.

Toen scheen hij zich te bedenken en sloeg snel de kleine zijstraat in.

Binnen enkele oogenblikken had hij het poortje bereikt in den muur van het park, dat hij opende.

Het volgende oogenblik viel de smalle deur weder dicht.

Raffles liep langs de garage, maar bleef plotseling staan, toen hij zag, dat er nog licht brandde in het vertrek van zijn trouwen chauffeur.

Hij schudde glimlachend het hoofd en wilde verder gaan.

Maar Henderson had waarschijnlijk het openen en sluiten van de deur gehoord, tenminste het volgende oogenblik werd de deur van de remise geopend, die op het park uitkwam en de reusachtige figuur van den chauffeur, met een stallantaarn in de hand, werd in de deuropening zichtbaar.

— Zijt gij het, Mylord? vroeg een zachte stem.

— Ja, Henderson, ik ben het! antwoordde Raffles. Waarom hebt gij u nog niet ter ruste begeven?

— Ik had toch den slaap niet kunnen vatten, Mylord! antwoordde de chauffeur eenvoudig. En mijnheer Brand ook niet. Ik weet zeker dat hij nog op is!

Raffles wierp een blik door het park met zijn kale boomen en zag dat er inderdaad licht brandde in de bibliotheek, die op het park uitzag.

Maar het verbaasde hem wel eenigszins, toen hij

zag, dat er ook licht brandde in de ontvangkamer, die zich naast zijn particulier studeervertrek bevond, welke beide vertrekken eveneens op het park uitzagen.

— Wat kan Charly nu nog in de ontvangkamer hebben te doen! mompelde Raffles verbaasd. Er zullen zoo laat in den nacht toch wel geen bezoeken gebracht worden? Heb je dat licht zooeven ook zien branden, Henderson? zoo wendde Raffles zich tot den chauffeur, terwijl hij op de verlichte ramen van den ontvangkamer wees.

— Neen, Mylord! dat is mij niet opgevallen antwoordde Henderson verbaasd. Vijf minuten geleden keek ik nog door het raam naar de verlichte vensters van de bibliotheek en ik durf wel zweren, dat zij alleen verlicht waren.

— Wat zou daar achtersteken? mompelde Raffles in zich zelf. Ik weet niet, wat het is, maar ik wantrouw dat licht!

Daarop zeide hij tot Henderson:

— Breng die lantaarn eens naar binnen en ga eens met mij mede, Henderson. Doof ook het licht in je eigen kamer. Ik vrees, dat er iets in huis niet geheel in orde is!

— Inbrekers misschien, Mylord?

— Dat zou wel eigenaardig zijn, meende Raffles met een glimlachje om zijn lippen. Als het slechts inbrekers waren. Maar ga nu — haast je wat.

Henderson ging snel de garage binnen, die met zijn woning in verbinding stond en kort daarop zag Raffles, hoe het licht in zijn woning plotseling gedoofd werd.

Daarop kwam Henderson weder naar buiten, en toen traden de beide mannen verder het park in, den blik steeds op den achtergevel van het huis gevestigd houdend.

Zij hadden den weg tot aan de villa ongeveer tot aan de helft afgelegd en bevonden zich nu in de breede laan, met prachtige boomen beplant, die recht op de breede deur van het terras aanliep, toen Raffles zijn chauffeur plotseling bij den arm greep en stilstond.

— Wat is er, Mylord? vroeg Henderson verschrikt op deze beweging.

Raffles wees met den vinger naar den achtergevel van de villa en fluisterde:

— Het roode sein!

Henderson vestigde op zijn beurt zijn blik op het aangewezen punt.

Ongeveer ter halver hoogte van den achtergevel,

flonkelde, boven de tuindeur, een klein, rood lichtje.

Zich zoo dicht mogelijk tegen de boomen aandrukkend, snelden Raffles en Henderson voorwaarts.

Op tien meter afstands van het helder schitterende roode licht, bleven zij staan.

Plotseling werd het roode licht vervangen door een groen.

— Wat beteekent dat, Mylord? vroeg de chauffeur zacht.

— Dat wil zeggen, dat degen, die de seinen geeft, thans een begin gaat maken met zijn mededeelingen. Ik ben gelukkig niet te laat gekomen! En stoor mij nu niet.

Hij hield den blik strak op het licht gevestigd, dat reeds weder zijn oorspronkelijke roode kleur had aangenomen.

Toen begon het fonkelende licht met kortere of langere tusschenpoozen te flikkeren om vervolgens uit te dooven en dan opnieuw te fonkelen als een groot, rood, lonkend oog.

En terwijl het roode licht zeer snel beurtelings aan en uitging, bewogen de lippen van Raffles, als van iemand, die onhoorbaar eenige zinnen bij zich zelf zegt.

Een trek van groote verbazing vertoonde zich op zijn gelaat.

Toen begon hij zich tot ontsteltenis van den chauffeur, die er zeer weinig van begreep, plotseling van zijn bovenkleederen te ontdoen. Zonder echter den blik ook maar een oogenblik van het noodsein af te wenden.

Hij maakte een gebaar tegen Henderson, om hem te beduiden, dat hij zijn uniformjas moest uittrekken, die hij daarop zelf aandeed.

Daarop wierp hij het smerig jasje, dat hij zelf had aan gehad, aan den verbluften Henderson toe, drukte hem de jockeypet op het hoofd en zette den kraag van het jasje op.

Juist toen hij hiermede gereed was, verdween het roode licht en werd vervangen door een groen.

— Zoo, de mededeeling is afgelopen, Henderson! fluisterde Raffles.

— Maar wie deed die dan toch, Mylord? vroeg de chauffeur.

— Natuurlijk mijnheer Charly Brand! antwoordde Raffles. Maar vraag nu niet meer en doe onmiddellijk, wat ik je zeg. bedenk, dat ik in gevaar verkeer.

Henderson verschrok hevig, maar wachtte zich wel eenig geluid te geven.

— Blijf hier nog even onder dezen dikken boom

staan, vanwaar je het raam van mijn slaapkamer kunt zien.

Zoodra het geopend wordt, vertoon je je, zoodat men je daar van binnen goed kan zien en zet het onmiddellijk op een loopen naar de kleine deur. Ik zal wel zorgen, dat je niet wordt ingehaald!

— En dan, Mylord?

— Wel, dan ga je doodeenvoudig de garage in. Verstop die vodden in een hoek, en zeg dat je den geheelen avond je woning niet verlaten heb en niets verdachts in het park hebt gezien. En dat is alles! Begrepen?

— Begrepen, Mylord.

Henderson ging onder een dikken boom staan, terwijl Raffles zoo vlug als een hert voortsnelde, het terras besteeg, onhoorbaar de achterdeur opende en langs de geheime trap zijn slaapkamer bereikte.

Hij wierp vliegensvlug zijn kleederen in een der geheime kasten, trok een pyjama aan en begon zich daarop in allerijl als Lord William Aberdeen te schminken.

Er waren nauwelijks tien minuten verlopen, tusschen het tijdstip waarop hij voor het eerst het roode noodsein zag en dat waarop hij als Lord William Aberdeen tusschen de dekens schoof!

Zoodra hij daar lag, drukte hij op de bel, die in de vestibule overging en bestemd was om de bedienden te waarschuwen, die zich daar mochten bevinden.

Hij behoefde niet lang te wachten of Gaston trad het vertrek binnen.

— Heeft Mylord gebeld? vroeg de oude man, die met moeite de oogen kon openhouden.

— Dat heb ik, Gaston! antwoordde Raffles. Wil je mij eens zeggen, wie daar zoeven gebeld heeft.

— Ik weet het ook niet, Mylord! antwoordde de oude bediende, terwijl hij de schouders ophaalde. Ik had mij al ter ruste begeven. Toen ik het bellen hoorde, wilde ik naar beneden gaan om open te doen. Ik kleepte mij snel aan, maar mijnheer Brand was mij al voor geweest. Toen ik de trap af ging, zag ik hem, met een heer dien ik niet ken, juist uw studeervertrek binnentreden.

— Wat beteekent dat alles! riep Raffles verbolgen uit. Waarom luidt men hier om half twee in den nacht als een bezetene aan den straatdeur?

— Ik vreesde wel, dat gij er ook van wakker zoudt worden, Mylord! riep de oude bediende bezorgd uit. De bezoeker heeft zeker wel vier malen gebeld.

— En is hij nu vertrokken?

— Neen, Mylord! Hij vertoefte nog steeds met mijnheer Brand in de ontvangstkamer.

— Dat is heel merkwaardig! mompelde Raffles. Gaston, ga onmiddellijk naar mijnheer Brand toe en vraag hem uit mijn naam, wat deze zonderlinge geschiedenis eigenlijk beteekent!

— Onmiddellijk, Mylord!

De oude man verwijderde zich zoo snel zijn oude beenen hem konden dragen.

Om de dunne lippen van Raffles verscheen een sluw lachje.

Vijf minuten later keerde Gaston weder terug.

Zijn gelaat had een verschrikte uitdrukking.

— Die bezoeker zegt, dat hij duidelijk een inbreker door de kleine poort het park heeft zien binnengaan, Mylord!

— Wat zijn dat nu weer voor dwaze phrases, riep zijne Lordschap vertoornd uit. Denkt gij dan dat ik daarvan niets zou hebben gemerkt?

— Hij zegt dat dat wel mogelijk is, dat gij er zelf nog niets van ontdekt hebt, Mylord. En hij wil niet vertrekken voor hij zich overtuigd heeft, dat alles hier veilig is. Hij geloofde, Mylord — ik durf het haast niet zeggen — dat hij op het spoor is, van... John Raffles, den Grooten Onbekende.

Raffles keek zijn braven ouden bediende, die hem nu reeds zoo geruimen tijd trouw als een hond diende, zonder zijn waren aard te kennen, met een eigenaardigen blik aan, waarin medelijden en liefde met elkander gemengd waren.

Maar hij was dadelijk weder in zijn rol.

— Daar speelt toch de duivel mee! riep hij woedend uit. Ik zal er zelf bij moeten komen.

Hij sprong uit het bed en schoot een paar marokijnen muilen aan zijn bloote voeten.

Daarop trok hij een korte kamerjas over zijn pyjama aan, klemde zijn monocle in zijn oog, haalde zijn haar nog wat meer door elkaar en liep snel naar zijn studeer-vertrek.

Hij trad het binnen, draaide ook hier het electriche licht op en opende toen de verbindingsdeur.

Een paar seconden later stond hij neus aan neus met James Sullivan, den jongen inspecteur van Scotland Yard!

De politie-beambte maakte een diepe buiging en stotterde verlegen:

— Ik moet u wel duizendmaal verschooning vragen, Mylord, dat ik zoo laat in den nacht, terwijl gij u reeds ter ruste hadt begeven, u kom storen, maar de zaak is van gewicht! Ik heb aangescheld en ben hier binnengekomen in uw eigen belang!

— Zoudt gij mij dan willen zeggen, wat er eigenlijk aan de hand is, mijnheer Sullivan? vroeg Raffles.

— Dat heb ik al aan mijnheer uw secretaris medege-deeld, Mylord! Ik heb duidelijk gezien dat een kerel met een zeer ongunstig uiterlijk, dien ik reeds eenigen tijd achtervolg en die stellig moet behooren tot het geheime genootschap „de koperen Ster”, door een kleine deur in uw tuinmuur hier het park is binnengekomen — natuurlijk niet met goede voornemens!

Raffles deed alsof hij zeer van deze mededeeling verschrok!

— Weet gij dat zeker, mijnheer Sullivan?

— Ik heb het met eigen oogen gezien!

— Maar hebt gij dan niets gehoord, mijnheer Brand! zoo wendde Raffles zich tot den jongen secretaris.

— Volstrekt niets, Mylord! antwoordde Charly. De inbreker moet zich dus stellig nog in het park bevinden.

— Nu, daar kunnen wij ons spoedig genoeg van overtuigen! vervolgde Raffles. De maan is opgekomen en verlicht het geheele park, dat nog geheel ontbladerd is. Ga mede naar mijn slaapkamer, vandaar hebben wij een ruim uitzicht over het geheele park en op het terras.

Hij ging Charly en Sullivan voor naar zijn slaapkamer en trad zachtjes op het venster toe.

Hij opende het geruischloos en boog zich naar buiten.

Maar op hetzelfde oogenblik riep Sullivan, die schuins achter hem stond, opgewonden:

— Daar gaat hij, Mylord! Daar snelt de schurk over het pad. Als wij niet spoedig ingrijpen zal het te laat zijn. Hij stak snel de hand in de zak en het volgende oogenblik blonk de loop van een revolver in het maanlicht.

Maar Raffles, die iets dergelijks wel verwacht had, was op zijn hoede.

Hij keerde zich snel om, als wilde hij zelf een wapen grijpen, en sloeg daarbij zoo hard met den elleboog tegen den rechterarm van den inspecteur, dat diens revolver hem uit de hand vloog en met een kletterend geluid op de steenen van het terras terecht kwam.

— Mijn revolver, Mylord! riep de politiebeambte verschrikt uit. Hij zal ons nog ontsnappen.

— Als ik er iets aan doen kan zeker niet! mijnheer Sullivan! riep Raffles op woedenden toon.

Hij snelde naar de kaptafel en nam uit een lade een revolver, die nooit anders dan losse patronen bevatte.

Hij trad ermede naar het raam toe en schoot het wapen leeg op den vluchteling, die echter snel bleef voortloopen.

— Vervloekt! riep Raffles, terwijl hij het wapen woe-

dend neersmeet. Worden mijn oogen dan zoo slecht?

Sullivan stampvoette van drift en teleurstelling, toen hij zag dat de vluchteling het einde van de laan bereikt had en snel als een haas op de muur toeliep.

Het volgende oogenblik was de gewaande inbreker uit het gezicht verdwenen.

— Wat is dat voor een huisje in het park, Mylord? vroeg Sullivan terwijl hij op de garage wees.

— Dat is de auto-remise, mijnheer Sullivan!

— Is zij niet bewoond?

— Welzeker, mijn chauffeur woont op de bovenste verdieping.

— Wilt gij mij dan toestaan hem onmiddellijk te ondervragen, Mylord?

— Dat spreekt immers vanzelf, mijn waarde heer Sullivan. Maar waartoe dient dat eigenlijk als ik vragen mag?

— Wel, het is toch niet onmogelijk, dat hij den inbreker heeft hooren loopen of over den muur heenspringen?

— Ga dan uw gang, mijnheer Sullivan, maar gij zult hard moeten schellen, want mijn chauffeur slaapt meestal zeer vast.

Het was voor Raffles natuurlijk zeer gemakkelijk geweest om den chauffeur door de telefoon te waarschuwen, maar hij achtte het volstrekt niet noodig Sullivan op de hoogte te brengen van het bestaan van die telefoon.

— Moeten wij u vergezellen, mijnheer? vroeg Raffles op een toon, die duidelijk bewees, dat hij een bevestigend antwoord alles behalve aangenaam zou vinden.

— Dat is volstrekt niet noodig, Mylord! antwoordde de inspecteur van politie haastig. De weg is gemakkelijk te vinden en ik kan niet verdwalen.

Hij maakte een buiging en eenige minuten later zagen Raffles en Charly hem haastig de achterdeur uitkomen en het terras afdalen, terwijl Gaston hem den weg scheen te wijzen.

Toen de politiebeambte aan het einde van de laan verdwenen was, keken de beide vrienden elkander glimlachend aan.

Toen stak Raffles zijn jongen vriend de hand toe en drukte haar krachtig.

— Het was een voortreffelijke inval van je, de lichttelegraaf in werking te stellen, Charly. Als dat niet gebeurd was, zou ik misschien regelrecht in den muil van den leeuw zijn geloopt.

— Ik wist natuurlijk niet zeker, dat jij het was, Edward, maar toen Sullivan mij zoo plotseling begon

te vertellen van een inbreker, die de kleine deur van het park was binnengegaan, begreep ik toch wel, dat die inbreker niemand anders kon zijn dan John Raffles.

— Die vinding van ons blijkt dus haar nut af te werpen! zeide Raffles, terwijl hij langzaam met zijn vriend weder naar de ontvangkamer terug keerde.

Daar stond tusschen de beide ramen een kleine tafel, waarvan het blad bestond uit mahoniehout, dat met kleine stukjes ebbenhout sierlijk was ingelegd.

Eén van deze stukjes bleek los te zijn en vormde als het ware de toets van een morsetoestel.

Maar inplaats van dat door het neerdrukken van deze toets een klein streepje of een punt op een lint zonder einde werd beschreven, deed het een kleine lamp aan den achterkant van het huis ontgloeien, telkens als er op gedrukt werd.

Daar de beide vrienden het morsesysteem van de telegraaf in korten tijd uitstekend geleerd hadden, viel het hun zeer gemakkelijk op 'eze wijze met elkander te converseeren.

Het was feitelijk een zeer eenvoudige uitvinding: „maar men moest er maar op komen”, zooals Henderson zou gezegd hebben.

— Ik heb nog geen gelegenheid gehad, om te vragen of de onderneming goed is afgelopen, Edward, vergeef het mij!

— Dat zal ik je wel vertellen, beste Charly, zoodra dat heerschap verdwenen en de lucht weder zuiver is. Daar komt hij, geloof ik, al weer aan.

Raffles had een blik in het door de maan verlichte park geworpen.

Aan het einde van den tuin zag hij de gedaante van Sullivan zachtjes naderbij komen.

— Hij heeft met het uiterlijk van een zegevierend overwinnaar! merkte Charly lachend op.

— Dat vind ik ook niet! Integendeel, hij vertoont alle kenteekenen van een kat, die men zooeven uit het water heeft gehaald. Kom, laten wij weder naar de slaapkamer teruggaan.

Zij bevonden zich daar slechts korten tijd, toen er weder op de deur werd geklopt en Sullivan met een benepen gelaat binnentrad.

— Wel, mijnheer! vroeg Raffles met voorgewende belangstelling en nieuwsgierigheid. Heeft mijn chauffeur iets gezien of gehoord?

— Helaas, neen, Mylord! Toen ik had aangebeld, wachtte ik even. Ik belde t en nogmaals, maar kreeg evenmin gehoor. Maar toen ik goed toeluisterde, hoor-

de ik door een geopend raam op de eerste verdieping iemand zoo ontzaggelijk snurken, dat ik meende, het gehele gebouw op zijn grondvesten te zien trillen. Ik begreep reeds bij voorbaat, dat alle onderzoekingen vruchteloos zouden zijn, maar mijn plicht gebod mij, tot het uiterste te gaan. Ik belde nogmaals en na eenige minuten verscheen een verward hoofd uit het raam en een allesbehalve riendelijke stem vroeg mij of ik er bepaald op stond, een emmer water over mijn hoofd te krijgen. Ik maakte mij spoedig bekend, daar ik werkelijk bevreesd was, dat uw chauffeur, die blijkbaar in groote woede verkeerde, zijn plan ten uitvoer zou brengen, en stelde hem toen mijne vragen. Hij had echter niets gezien en niets gehoord, evenmin als het meisje in „Roger de Geschandvlekte”.

— Zoodat? vroeg Charly, die zijn lachen nauwelijks kon houden.

— Zoodat ik natuurlijk onverrichterzake weer moest terugkeeren, mijnheer Brand!

— Nu, ik ben eigenlijk verheugd, dat de kerel ontsnapt is, mijnheer Sullivan. Ik houd niet van politiezaken om u de waarheid te zeggen!

Als Sullivan niet zoo teleurgesteld en opgewonden was geweest, zou hij ongetwijfeld de spot en de ironie in deze woorden gehoord hebben, maar thans lette hij er niet op.

Hij maakte nogmaals zijn verontschuldiging, en wilde vertrekken.

Raffles reikte hem de hand en zeide:

— Hoe het ook zij, mijnheer Sullivan — gij hebt u in deze zaak een waar gentleman betoond. Het is waar, dat mijn nachtrust eenigszins verstoord is, maar gij hebt niets gedaan dan uw plicht en meer dan dat. Ik dank u zeer voor uwe vriendelijkheid, en voor de moeite die gij u gegeven hebt, en ik verzeker u, dat ik mij de een, zoowel als de andere, ter gelegener tijd zal weten te herinneren.

Sullivan had een kleur van blijdschap gekregen bij het vernemen van deze vleierende woorden.

Hij stamelde nog eenige woorden van spijt en verliet toen het vertrek, door Charly uitgeleidde.

Vijf minuten later viel de buitendeur met een bonzenden slag dicht.

Daarop kwam Charly weer binnen en begon te lachen, tot de tranen hem over de wangen liepen.

Raffles, die slechts kalm had geglimlacht, wachtte tot de jonge man weer tot bedaren was gekomen en vroeg toen:

— En weet je nu tot welke ontdekking ik gekomen ben?

— Nu?

— Dat mijn waarde vriend James Sullivan en de man met wien ik gisteren gebokst heb, een en dezelfde persoon zijn!

HOOFDSTUK V.

Plannen voor een inbraak.

Den volgenden morgen aan het ontbijt, vertelde Raffles aan zijn secretaris alles wat er dien vorigen avond was voorgevallen!

Charly hoorde hem zwijgend aan en schudde slechts nu en dan het hoofd.

Toen Raffles hem in de kleinste bijzonderheden vertelde, wat hij gezien en gehoord had, zeide de jonge man:

— Uit alles wat je me daar verteld hebt, maak ik op, dat je je in een vreeselijk gevaarlijke onderneming hebt begeben. Met dergelijke lieden valt niet te spotten!

— Ik spreek het niet tegen! Ik herinner mij nog maar al te goed, de bende boosdoeners, die door een vrouw werd aangevoerd en die ons in haar macht gehad heeft.

— Je bedoelt waarschijnlijk de bende van de „Aasvogels”? vroeg Charly, terwijl er een onwillekeurige huivering over zijn gelaat gleed.

— Ja juist, wij zijn toen ook maar ternauwernood aan de klauwen van Sonja Demetrieff ontkomen! Het was waarlijk geen katje om zonder handschoenen aan te pakken.

— En ik geloof, Edward, dat zij nog maar een goedig schepseltje is, vergeleken bij de leden van den Raad van Vijf.

— Nu, met een paar goede revolvers en een paar kleine handgranaten doet men heel wat! zeide Raffles.

— Je bent dus niet van je plan af te brengen?

— Dat spreekt vanzelf! antwoordde Raffles op kalm ten toon. Ik ken alleen plannen, die ik ten uitvoer breng! Aanstonds ga ik naar de woning waar ik gisteren den nacht heb doorgebracht.

— Maar kan ik dan niet met je meegaan?

— Daarheen wel, maar zeker niet naar het hol van de dieven, want dat zou natuurlijk argwaan opwekken en dat moet tot iederen prijs vermeden worden.

De beide vrienden kleedden zich spoedig aan, ver-

lieten het huis, riepen een huur-auto aan en lieten zich naar een plek brengen, dicht in de buurt van de geheime woning, in de Queen Elisabethstreet.

Zij stuurden den chauffeur weg en legden de rest van den weg te voet af.

Zij hadden zich beiden van te voren voldoende vermomd om niet herkend te worden.

Toen Raffles de deur van zijn woning wilde openen, zag hij een kleine witte enveloppe op de drempel liggen.

Hij raapte haar op en opende haar snel.

Zij bevatte niets anders dan een klein sterretje van koperblik, zooals hij er den vorigen avond in de ebbenhouten doos had gezien.

— Wel, ik schijn spoedig aan den slag te moeten! zeide hij zachtjes tot Charly, die nieuwsgierig had toegekeken.

— Wat wil dat kleine koperen ding dan zeggen?

— Niets anders, dan dat men mij noodig heeft. Er wordt zeker een of andere inbraak beraamd.

— En denk je daar aan mee te doen? riep Charly verschrikt uit.

— Ik denk er geen oogenblik aan!

— Maar dan zullen ze je onmiddellijk verdenken!

— O, neen, ik zal wel zorgen dat ik een goede verontschuldiging kan opgeven.

— Ik weet wel dat je het niet prettig zult vinden, als ik het opmerk, Edward, maar ik zal den hemel danken, als je dit avontuur, wat je zelf gezocht hebt, achter den rug hebt!

— Kom, het zal zoo'n vaart niet loopen! zeide Raffles.

Hij stak de enveloppe met het koperen sterretje in den zak en trad de woning binnen, waar hij zich spoedig weder vermomde en dezelfde gedáante aannam, als waaronder de Raad van Vijf hem kende.

Daarop zond hij Charly met een paar vriendelijke woorden weg.

De jonge man verwijderde zich met een zwaar hart, maar niet dan nadat hij Raffles had laten beloven, om onmiddellijk te zullen waarschuwen, als er gevaar dreigde.

Toen verliet hij op zijn beurt het huis in de Queen Elisabethstreet en begaf zich snel naar het wijnhuis „het Zilveren Paard”.

James Slater zat hem in zijn gewone hoekje op te wachten.

Hij stond dadelijk op, om den nieuwen leerling de hand te drukken.

— Ik ben blij dat je gekomen bent, maat! riep hij uit.

Wij zullen je noodig hebben. Er wordt een groote „knaak” voorbereid.

Raffles wist gelukkig genoeg van de dieventaal om te weten, dat met het woord knaak een inbraak wordt bedoeld en zijn gelaat vertoonde dan ook geen spoor van verrassing.

— Waar? vroeg hij eenvoudig.

— Dat kan ik je niet zeggen, omdat ik het zelf niet weet. Kom maar spoedig mee, want ik geloof dat we nu allen voltallig zijn.

Het was een uur of elf toen de beide mannen de nauwe smerige straat doorliepen, die op de Theems uitkwam.

Het was nu iets drukker dan den vorigen avond, maar toch konden zij de deur van de loods binnengaan, zonder dat iemand hen opmerkte.

Slater had, bij wijze van dekmantel, een paar steenzakken over zijn schouder geworpen.

Toen zij in de donkere ruimte waren binnengetreden, herhaalde zich dezelfde gebeurtenissen van den vorigen avond.

Het luik waarop de stapel steenkolen lag, zakte weg, de trap werd zichtbaar, zij daalden de zeven en dertig treden af, Raffles werd geblinddoekt en langs denzelfden langen weg naar de groote onderaardsche vergaderzaal gebracht.

Weer zag hij dezelfde zwijgende mannen op de estrade, die nu echter niet gemaskerd waren en weer stond hij tegenover den Raad van Vijf, welker leden hun gelaatstrekken nog steeds achter het masker verborgen hielden en opnieuw hoorde hij het tikken van de zonderlinge klok in het midden van den zolder.

Er heerschte een diep zwijgen toen Slater met den nieuwelings binnentrad, en deze den doek afnam.

Zoodra Raffles voor de tafel stond, klonk de zware stem van den voorzitter:

— Wees welkom Fortesque! Ge hebt het teeken ontvangen?

— Ja Houston!

— Laat zien! beval deze.

Raffles haalde de enveloppe met het koperen sterretje uit zijn zak en legde beide op tafel neer.

Houston nam ze op, bekeek ze even, verscheurde de enveloppe en wierp het sterretje bij de anderen in de ebbenhouten doos.

Toen richtte hij zich weder tot Raffles met de woorden:

— Er wordt vannacht gewerkt, Fortesque!

Raffles knikte, maar antwoordde niet.

— Wij rekenen erop, dat gij van de partij zult zijn! vervolgde de aanvoerder.

— Gij hebt slechts te zeggen, wat ik te doen heb! zeide Raffles kalm.

— Voorloopig niets anders dan op schmiere te staan.

— Moet ik op wacht staan? riep Raffles verachtelijk uit.

— Ja, ik begrijp wel, dat gij liever een werkend aandeel in de onderneming zult hebben, maar wij moeten eerst zien, dat wij u vertrouwen kunnen.

Raffles haalde de schouders op en zeide:

— Als het niet anders kan! Maar ik verzeker u, Houston, dat ik de kracht en den moed in mij voel om wat anders te verrichten.

— Dat is wel mogelijk! hernam de aanvoerder op koelen toon. Wij zullen dat later wel zien! En bedenk wel, dat er tegen onze eenmaal uitgevaardigde bevelen niet geprotesteerd wordt! Gij hebt te doen wat wij u bevelen, het overige kunt gij aan ons overlaten.

— En de buit? vroeg Raffles kalm.

— Bedoelt gij de verdeeling? riep de aanvoerder verbaasd uit.

— Wat zou ik anders bedoelen!

De man met het roode maske wendde zijn gelaat beurtelings naar de mannen die rechts en links van hem gezeten waren.

Zijn oogen fonkelden achter de zwarte gaten van het masker.

Blijkbaar had nog niemand het ooit gewaagd zulk een vraag aan den voorzitter van den Raad van Vijf te stellen.

— Ik zie dat gij een onbeteugelde tong hebt, Fortesque! klonk de diepe stem, die een snijdenden klank had gekregen. Herinner u dat het geen gewoonte is in deze zaal veel vragen te stellen! Ik wil u echter voor ditmaal nog antwoorden. De Raad van Vijf regelt de verdeeling van den buit en uw aandeel wordt afgemeten naar de mate van de belangrijkheid uwer rol in de onderneming.

— Zoo! was alles wat Raffles zeide.

— Neemt gij daar soms geen genoegen mede? klonk het dreigend van achter het vuurroode masker.

— Ik neem er genoegen mee — omdat ik niet anders kan! zeide Raffles kalm.

— Dat zou ik u ook aanzaden! hernam de aanvoerder.

Hij wisselde fluisterend eenige woorden met de andere bestuursleden en daarop verhieven deze zich van hun zetel!

Dit scheen het afgesproken teeken voor alle overige aanwezigen te zijn, om eveneens op te staan.

De aanvoerder der bende nam nu een scherp geslepen mes, dat tusschen de twee kistjes lag, hief het in de hoogte, en riep met een stentor stem:

— Zweert gij allen bij het „Zwarte Gordijn”, dat gij in alles mijn bevelen zult volgen?

— Wij zweren! klonken tegelijkertijd twintig stemmen als uit één mond.

— Gij zweert, dat gij liever zult sterven dan verraad plegen, in geval gij gevangen genomen wordt?

— Wij zweren! klonk het nogmaals.

Daarop gingen allen weder zitten.

Vervolgens wendde de aanvoerder zich opnieuw tot Raffles met de korte en droge opmerking:

— Van u, Fortesque, vergen wij nog geen eed, voor gij definitief zijt aangenomen, maar gij zoudt sterven ook zonder te hebben gezworen, als gij ons mocht verraden, bedenk dat!

Raffles boog het hoofd als om te kennen te geven, dat hij het begrepen had.

Nu richtte Houston zich tot alle aanwezigen en riep:

— Hedenavond om elf uur in het „Zilveren Paard”!

De aanwezigen riepen allen tegelijk een vreemd woord van één lettergreep, waarvan Raffles de betekenis niet begreep, maar dat merkbaar moest gelden als een bewijs, dat men het goed begrepen had en daarop verlieten allen de zaal.

Raffles werd opnieuw geblinddoekt en weggeleid.

Het duurde eenigen tijd vóór alle bandieten de loods verlaten hadden, want zij konden haar niet tegelijk verlaten, zonder argwaan te wekken.

Raffles had echter, toen de blinddoek hem beneden aan de trap was afgedaan, zijn oogen zeer goed den kost gegeven.

Er ontbraken boven vijf mannen, en hij begreep dus, dat het bestuur langs een anderen weg de onderaardsche vergaderzaal verlaten had.

Met een paar leden van de bende slenterde hij langzaam de morsige straat uit en trad met hen het „Zilveren Paard” in.

Zij hadden hem dit namelijk aangeboden en Raffles was wel zoo verstandig om hen niet doodelijk te beleedigen door te weigeren.

Hij dronk een glas bier, terwijl de anderen zich een gemeen bocht lieten geven, dat de waard met den naam brandewijn bestempelde, en Raffles werd nu onthaald

op eenige staaltjes van de wijze, waarop de Raad van Vijf dergelijke ondernemingen op touw zet.

Maar toen hij op een gegeven oogenblik vroeg, waarin wel de straf bestond, die zij op verraders toepasten, werden de twee bendeleden plotseling zoo wit als krijt.

Zij sidderden over hun geheele lichaam en weigerden hardnekkig daaromtrent iets los te laten.

— Gij hebt gehoord, dat wij gezworen hebben op het Zwarte Gordijn! mompelde één hunner eindelijk, terwijl zijn tanden hoorbaar klapperden. Laat u dat voldoende zijn.

Raffles begreep, dat hij vergeefsche moeite zou doen om te trachten hun dit geheim te ontrukken.

Het was blijkbaar ten strengste verboden aan de leden, daarover met nieuwelingen te spreken.

Om half één wist Raffles zich onder een voorwendsel van zijn gezelschap te ontdoen.

Hij begaf zich allereerst naar zijn geheime woning in de Queen Elisabethstreet en verwisselde daar zijn vermomming tegen een ander.

Toen begaf hij zich naar de villa, waar Charly hem wel met de lunch zou wachten.

De jonge man trad hem, zoodra hij zijn stem in de vestibule hoorde, met uitgestoken handen tegemoet, terwijl zijn blauwe oogen van vreugde schitterden.

— Ik ben blij, dat je er bent! riep hij uit.

— Is er iets bijzonders gebeurd?

— Niet veel! Onze vriend Sullivan heeft nog eens getelefoneerd, om te vragen, of er soms ook sporen van den inbreker waren gevonden. Hij zeide, er zeker van te zijn, dat de kerel moest behooren tot de bende van de „Koperen Ster”.

— In zekeren zin heeft hij daar thans ook wel eenigszins gelijk in, antwoordde Raffles glimlachend. Zijn inbreker is op dit oogenblik inderdaad lid van dat eerwaardige genootschap. En wat heb je toen geantwoord?

— Natuurlijk, dat wij volstrekt niets ontdekt hadden!

— Vroeg hij niet naar mij?

— Ja, hij had Gaston verzocht jou aan het toestel te roepen, maar daarop heeft onze oude vriend naar waarheid geantwoord, dat je niet thuis was.

— En is dat alles?

— Dat is alles! O, ik begrijp wel, dat jouw mededeelingen wel zoo belangwekkend zullen zijn!

— Inderdaad, ik heb hedenochtend weder vrij wat beleefd!

Raffles deelde Charly mede, wat er was voorgevallen!

Deze vroeg nieuwsgierig:

— En waar is die inbraak dan ergens?

— Daaromtrent hebben de edele gemaskerde heeren zich niet nader uitgelaten. Waarschijnlijk krijg ik dat vanavond eerst te hooren, om elf uur in het „Zilveren Paard”.

— Dat is ook niet zoo onbegrijpelijk! meende Charly. Zij zouden wel gek zijn, als zij iemand, die nog niet eens lid is, mededeelden, waar zij van plan zijn hun slag te slaan. Want als de heele bende, op een paar leden na, er aan deelneemt, dan zou de politie een prachtigen slag kunnen slaan, door de heeren gevangen te nemen.

— O, wat dat betreft, zeide Raffles kalm, al hadden de bestuursleden van het genootschap mij precies tijd en plaats genoemd, dan zou ik dat toch niet aan de politie hebben overgebiefd. En dat zou ik niet nalaten uit vrees, maar eenvoudig omdat verraad steeds en overal verraad blijft! Het doet er niet toe, of het jegens edellieden, of schavuiten van deze soort gepleegd wordt!

— Misschien is dat het eergevoel wel wat ver gedreven, beste Edward! merkte Charly op. Maar je bent nu eenmaal zoo!

— Zoo ben ik! bevestigde Raffles eenvoudig. Ik zou mij tegenover mij zelf schamen, als ik misbruik maakte van iets, dat mij in vertrouwen is meegedeeld.

— Maar dat zou je toch alleen medegedeeld zijn, omdat men rekent op je stilzwijgendheid en je angst voor straf!

— Dat doet er niet toe! zeide Raffles kortaf.

Charly haalde zachtjes de schouders op.

Hij wist maar al te goed, dat er op dit gebied met zijn meester niet te redetwisten viel.

De beide vrienden hadden h intusschen aan de eettafel gezet en gebruikten nu met smaak hun lunch.

— En heb je me nu voor hedenochtend geen instructies te geven? merkte Charly op, terwijl hij de hand van zijn meester greep.

— Ja, zeker, en daar wilde ik juist mede beginnen. Ik heb de hulp van Henderson noodig. Hij moet mij met een van de snelste auto's van verre volgen, maar er wel zorg voor dragen, dat geen van de bandieten hem in het vizier krijgt, of merkt, dat hij met mij in verbinding staat, wat nog wel zoo gevaarlijk zal zijn.

— Goed! en verder?

— Als ik nu reeds de plaats van de inbraak wist, zou ik Henderson natuurlijk reeds nu daarvan op de hoogte kunnen brengen. Maar zooals de zaken thans staan, schiet er niets anders op over, dan dat hij mij uit de verte volgt.

— En dan?

— Ik zal waarschijnlijk ergens als wachtpost worden uitgezet! Hij heeft dan niets anders te doen, dan een keer voorbij te rijden, om zich goed van mijn standplaats te vergewissen, en dan terug te komen, zoodra de lucht veilig is.

— Vervolgens?

— Vervolgens stap ik in en hij brengt mij weg!

— Wat zeg je daar? riep Charly verschrikt uit. Maar dan zullen de schurken toch dadelijk je afwezigheid bemerken?

— Dat is heel onwaarschijnlijk. Ten eerste zullen zij zelve binnenshuis druk aan den gang zijn en ten tweede zullen zij, als zij naar buiten komen en mij niet meer zien, gelooven, dat ik lafhartig gevluht ben bij het zien aankomen van een agent van politie. Daar zij niet overvallen zijn, zullen zij in elk geval niet aan verraad denken.

— En waar moet Henderson je dan heen brengen?

— Naar een plek, dicht bij het „Zilveren Paard”!

— Dus je bent van plan vannacht die zeer belangrijke onderneming te beginnen?

— Te beginnen en ook te beëindigen! antwoordde Raffles.

— En wat moet ik doen?

— Wachten, totdat ik met Henderson terugkom!

— En als — hij alleen terugkeert?

— Dan dreigt er natuurlijk gevaar en zou het misschien niet ondienstig zijn, als je mij te hulp kwam!

— Maar hoe vind ik die plek?

— Ik heb het je toch duidelijk genoeg uitgelegd?

— Maar men zal mij nooit toelaten! Men zal het luik niet willen verschuiven.

— Toch wel! Ik heb nu tweemaal de woorden gehoord, die worden uitgesproken als men van beneden het luik moet verschuiven! Zij leiden: Callux! Tarax! Silex!

— Wat beteekent dat?

— Dat weet ik natuurlijk niet. Het lijkt op verbasterd Latijn. Schrijf ze op, zoodat je ze niet kunt vergeten!

Charly schreef de woorden op een stukje papier en vervolgde toen:

— Maar wat kan ik tegen een geheele bende beginnen?

— Ten eerste ben je niet alleen, maar met Henderson. Ten tweede heb je het voordeel van de verrassing en ten derde moet je dan maar groote middelen gebruiken. Je weet, wat ik bedoel!

Charly zuchtte en zeide:

— Ik wenschte, dat het al morgen om dezen tijd was!

— Je bent al te pessimistisch gestemd, Charly! merkte Raffles op. Ik verzeker je, dat alles goed zal gaan. Ten eerste is minstens de helft van de bende afwezig, zoo niet de geheele troep, en ten tweede zal ik mij van een masker voorzien, zooals die bandieten er allen een dragen, als zij vergaderen.

Raffles stak zijn vriend de hand toe en vervolgde:

— Als Henderson tegen alle verwachting in, alleen terugkeert, dan is het nog tijd genoeg — dat hoop ik tenminste — om mij te hulp te komen.

De beide vrienden hadden nu den maaltijd beëindigd en Raffles bracht het overige van den dag door, met het voorbereiden van zijn stout plan.

Hij ging ook eenige malen, zooals Charly opmerkte, naar het geheime laboratorium en toen hij even voor den tijd van diner voor de laatste maal daarvan terugkeerde, had hij een kleinen zak van grijs linnen in de hand, dien hij zorgvuldig vast hield en voorzichtig voor Charly op de tafel van de bibliotheek nederlegde.

— Wat heb je in dien zak? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Een paar voorwerpen, die je van onze vroegere ondernemingen bekend kunnen zijn. Ik heb ze thans echter eenigszins veranderd voor mijn doel. Ik zal er eenige medenemen, en jij zelf moet er ook een dozijn bij je steken. Maar wees er zeer voorzichtig mede!

— Laat ze mij eens zien? vroeg Charly.

Raffles opende den zak en haalde er een paar dozijn kogelvormige voorwerpen uit.

Hij nam er een in de hand en ontdeed het van een soort lederen zakje.

— Wat beteekenen die glazen kogeltjes! riep Charly verwonderd uit. Er zit niets in!

— Dat verbeeldt je je maar! antwoordde Raffles glimlachend. Zij bevatten een soort gas, dat natuurlijk geheel kleurloos is! Je moet deze glazen kogels met kracht werpen, want ik heb voor de veiligheid het glas tamelijk dik gegoten. Ten overvloede heb ik iederen kogel, zooals je ziet, nog omgeven door een lederen foudraal, wat je pas op het laatste oogenblik mag ver-

wijderen. Wanneer een van deze kogels breekt en het vrij geworden gas vermengt zich met de lucht dan ontwikkelt zich plotseling een bijna ondoorzichtige gaswolk, die het je mogelijk maakt te ontsnappen zonder dat men je kan zien. Maar er is nog een ander voordeel aan verbonden: het gas heeft een zeer sterke uitwerking op de traanklieren. Het tast de oogen zeer aan, en het is bijna onmogelijk de oogleden open te houden.

— Maar daar zal ik dan toch zelf ook last van hebben! riep Charly uit.

— Niet, wanneer je de noodige voorzorgsmaatregelen neemt. Je hebt niet anders te doen, dan een paar uren voordat je vertrekt een paar druppels van het vocht, dat je in dit fleschje ziet, in de oogleden te druppelen, Henderson moet die behandeling natuurlijk ook ondergaan.

— Is dat gevaarlijk?

— Niet in het minst! De pupil wordt er gedurende eenige uren iets of wat door verwijd, zoodat je wat gevoeliger zult zijn voor het licht, maar dat is alles!

Charly nam het kleine fleschje met het spuitje, dat Raffles hem toereikte aan, en wikkelde beiden in een stuk papier en liet ze in zijn zak glijden.

Daarop telde hij een dozijn van de kogels af en legde ze terzijde, terwijl Raffles de overige weer in den zak deed.

— Maken ze soms leven bij het ontploffen? vroeg de jonge man.

— Ja, dat heb ik je nog vergeten te zeggen, ze veroorzaken een slag, als van een barstende bom! Dat is dus het derde voordeel.

De beide vrienden brachten nu de gaskogels op een veilige plaats, en zetten zich aan het diner.

Hoewel Raffles al zijn best deed het gesprek door zijn geestige invallen en zijn schrandere, menschkundige opmerkingen te kruiden, slaagde hij er toch niet in de neerslachtige stemming van zijn jongen vriend te verdrijven.

Het was Charly alsof zijn meester een dreigend gevaar boven het hoofd hing en een voorgevoel zeide hem, dat ditmaal alles niet zoo goed zou afloopen.

Daar hij echter wel wist, dat Raffles zich zeker niet zou laten weerhouden, door wat hij „kinderachtigheden” noemde, hield Charly alle opmerkingen dienaangaande achterwege en vergenoegde hij er zich mede zijn meester telkens opnieuw tot groote voorzichtigheid aan te manen.

Nadat zij van tafel waren opgestaan, begaven de beide vrienden zich naar de muziekzaal.

Charly ging voor den prach'igen vleugel zitten en Raffles greep zijn viool.

En opnieuw luisterde de jonge man met tranen van aandoening in de oogen naar de heerlijke klanken die zijn meester aan den Charivarius wist te ontlokken.

Klokslag tien uur legde Raffles het kostbare instrument weder uit de hand en riep:

— Het is tijd, beste jongen! Wij zullen van vermaak veranderen.

— Noem jij dat vermaak? riep Charly verwijtend uit.

— Is er dan geen gevaar aan verbonden? vroeg Raffles.

— O, ja, overvloedig! antwoordde Charly. Ik had moeten weten dat dit voor jou juist de aantrekkelijkheid van de onderneming verhoogt.

Raffles had de viool in de kist gesloten.

Hij zette het instrument weg en kwam met uitgestoken handen op Charly af.

— Blijf nu rustig wat lezen, Charly, en wacht tot Henderson alleen of met mij terugkeert. Komt hij alleen terug, dan is hij in ieder geval in staat je het uur te noemen, waarop ik van hem afscheid heb genomen.

Charly beantwoordde krachtig den handdruk van zijn zijn meester en zeide slechts:

— Ik zal waken!

HOOFDSTUK VI.

Twee inbraken.

Raffles begaf zich snel naar zijn slaapkamer en vermomde zich daar terdege.

Hij liet twee revolvers van groot kaliber in zijn zijzakken glijden, voorzag zich van eenige gaskogels, verzekerde zich, dat hij zijn bos loopers bij zich had en stak nog enkele instrumenten van bijzonder maaksel bij zich.

Na ten slotte nog een zwart masker in zijn zak te hebben gestoken, begaf hij zich naar de tuindeur, waar hij afscheid van Charly nam, die met moeite zijn ontroering kon bedwingen.

Even later stak hij snel het park door en liep recht op de garage af.

De deur werd onmiddellijk voor hem opengedaan door Henderson, die niet zijn gewone chauffeurslivrei van lord Aberdeen, maar die van een gewonen huur-chauffeur droeg.

— Is de wagen gereed, Henderson?

— Ja, mylord!

— Ben je gewapend?

— Tot aan de tanden!

— Vooruit dan maar, wij hebben geen tijd te verliezen.

Henderson opende de breede zijdeuren van de garage, die in de stille zijstraat uitkwamen, waar zich nooit een sterveling vertoond en bracht een auto naar buiten, die er op het eerste gezicht uitzag als een gewone huurautomobil, maar die in haar motorkast een buitengewoon sterken motor verborg, die aan den wagen een veel grootere snelheid vermocht te geven, dan waarover dergelijke huurauto's gewoonlijk beschikken.

Raffles had nu intusschen de kleine poort geopend en trad op zijn beurt naar buiten.

— Je kent goed de plek die ik je heb aangeduid, Henderson? vroeg hij voor hij instapte.

— Alsof ik er mijn geheele leven gewoond had, mylord!

— Rijdt mij dan eerst tot dicht bij het „Zilveren Paard”. Als ik uitgestapt ben, rijdt je weg. Je hoeft niet voor over een kwartier terug te keeren, want zolang duurt het minstens voor de bandieten op weg gaan. De rest weet je?

— Ja, mylord. Ik moet u dan van verre volgen en stilhouden op een plek, van waar ik u duidelijk zien en hooren kan.

— Juist!

— Zoodra ge mij een sein geeft, moet ik u komen halen!

— Je hebt het goed onthouden! En nu op weg! Het overige zal vanzelf wel komen.

Raffles stapte in en de auto zette zich in beweging.

Een kwartier later stond de auto stil aan het begin van een morsige straat, waaraan het „Zilveren Paard” gelegen was.

Raffles stapte uit, deed alsof hij Henderson betaalde en vervolgde zijn weg te voet, terwijl de auto wegreed.

Spoedig had hij het wijnhuis bereikt.

Juist sloeg het op een naburige kerkklok elf uur.

Hij trad de dichtbezette gelagkamer binnen en spoedig had hij Slater en diens makker gevonden, die met eenige andere kerels van zeer ongunstig uiterlijk in den hoek van een afgeschoten kamertje, op hem zaten te wachten.

— Gij zijt goed op tijd, Fortesque! riep Slater uit, terwijl hij opstond en hem tegemoet trad.

— Dat is mijn gewoonte! antwoordde Raffles.

— Heb je je tandenstokers bij je?

Als eenig antwoord haalde Raffles zijn bos loopers te voorschijn en liet die voor de oogen van Slater heen en weer schommelen.

— Bij den duivel! riep de dief uit, terwijl hij de instrumenten vol bewondering bekeek, die zien er goed uit. Eigen fabriek?

— Allemaal zelf gemaakt! antwoordde Raffles, terwijl hij den bos weder in zijn zak liet glijden.

— Heb je soms een proppenschietertje bij je?

Raffles klopte op een zijner broekzakken en riep triomphantelijk uit:

— Genoeg voor een halve compagnie agenten!

— Zoo mag ik het hooren! riep Slater met een gemeenen lach, terwijl hij Raffles op den schouder klopte. Ik geloof dat we geen kwaden koop aan je gedaan hebben, Fortesque!

— Maar wat heb ik aan al die fraaiigheid, als men mij toch op wacht laat staan! Bromde Raffles ontevreden. Dat heb ik nog nooit gedaan! Ik ben wat bevreesd uitgevallen, zie je. Van de politie moet ik niets hebben.

— Jij bevreesd? riep Slater ongeloovig uit, terwijl hij Raffles van het hoofd tot de voeten opnam. Maak dat een ander wijs!

— Toch is het zoo. Ik ben hier zeer bekend bij de politie en als ze mij voor een groot huis stil zien staan, dan loop ik veel kans dadelijk te worden opgepakt.

— Nu, zeg dat maar niet aan Houston, fluisterde Slater, anders is hij misschien bevreesd je die post op te dragen en dan zou het misschien nog langen tijd duren voor je op de proef zou kunnen worden gesteld.

— Ik zal er voor zorgen, zeide Raffles.

— Laten we dan nu maar opweg gaan, merkte Slater op, terwijl hij het restantje van zijn glas bier in zijn keel liet glijden.

De drie mannen verlieten het wijnhuis, waar men den rook wel kon snijden en begaven zich door de dwarsstraat en langs den Raffles welbekenden weg naar de onderaardsche vergaderzaal, waar de leden, thans allen gemaskerd, bijna oltallig bijeen waren.

Ook nu had men Raffles geblinddoekt, maar voor zij binnentraden mocht hij den doek afdoen en dien verwisselen tegen zijn masker.

Toen hij binnentrad zat de Raad van Vijf reeds achter de zwarte tafel.

Er heerschte een diep stilzwijgen in de zaal.

Niets werd vernomen dan het knarsend tikken van de zonderlinge klok aan haar koperen stang in het midden van het lage vertrek,

Raffles nam met de anderen op de verhooging plaats en wachtte kalm op de dingen die komen zouden.

Wachtend op de paar leden die nog niet aanwezig waren, gaf Raffles zijn oogen duchtig c'en kost.

Vooraf de plek waar de Raad van Vijf gezeten was, boezemde hem de grootste belangstelling in.

Hij was zoo dicht mogelijk vooraan gaan zitten en meende thans te zien dat het gedeelte van den vloer, waarop de tafel stond, een nauwelijks merkbaar spleet vertoonde, juist alsof een valluik, dat zoo even omhoog was gekomen, niet geheel op haar plaats was gebracht.

— Ik vermoedde zoo iets wel! mompelde hij in zichzelf. Waarschijnlijk gaat in geval van nood die geheele tafel met de vijf schavuiten daarachter den grond in. Overwegende, dat het edele vijftal zeer wel overvallen kon worden, als het zoo deftig achter de tafel zit, moet ik wel tot de gevolgtrekking komen, dat een hunner, waarschijnlijk de president, van zijn plaats af het mechaniek in beweging kan brengen, waardoor het luik zakt. Naar ik zie hangt het kleed van voren tot bijna op den grond. Daar de vijf mannen met het borstvlak tegen den tafeland aanzitten, kan ik het er wel voor houden, dat het kleed aan den anderen kant veel korter is, en dat zij hun beenen onder de tafel gestoken hebben. Die inrichting zal waarschijnlijk niet zonder doel zijn. Mogelijk bevindt zich onder de tafel een electricisch contact, waarop de voorzitter zijn voet als het noodig is slechts heeft te zetten om met zijn knuuten te verdwijnen.

Hij liet zijn oogen nogmaals door het vertrek dwalen, maar zocht tevergeefs naar een of ander uitsteeksel, dat een electricischen drukknop zou kunnen verbergen.

Juist toen hij zoover met zijn opmerkingen gekomen was, traden de twee nog mankeerende leden binnen, die eerst een strenge berisping van den voorzitter in ontvangst namen en met gebogen hoofd naar hun plaats gingen.

Toen allen gezeten waren stond de voorzitter op, klopte met het vlijmscherpe slagmes, dat blijkbaar de rol van voorzittershamer vervulde, op de tafel en hield een korte toespraak doorspekt met dievenjargon, waarin hij de leden opwekte hun plicht te doen en niet op een paar revolverkogels en een paar messteken te zien, als zij hun vrijheid moesten verdedigen.

En somber klonken zijn laatste woorden:

— En wie verraad pleegt is ten doode opgeschreven!

Alle aanwezigen stonden bij die woorden op en staken de rechterhand als voor een eed, zwiingend in de hoogte.

Daarop begon de uittocht.

Daar Raffles opnieuw geblinddoekt moest worden, wist hij het zoo in te richten, dat hij een der laatsten was, die vertrok.

Hij merkte dan ook op, dat er slechts vier mannen achter bleven, waarschijnlijk om de wacht te houden.

Raffles wenschte zich inwendig met deze omstandigheid geluk en liet zich kalm blinddoeken.

Toen zij het kleine vertrekje passeerden, waar een paar andere mannen als voorhoede of vooruitgeschoven posten fungeerden, spitste Raffles de ooren.

Hij meende te hooren, dat ook hier een paar mannen zich bij hen aansloten en dat slechts een of twee achterbleven.

— Het gaat goed! mompelde hij in zichzelf. Eén Raffles tegen zes ordinaire bandieten — dat is een goede partij!

Zoodra zij buiten waren vroeg Raffles op zachten toon aan Slater, die hem onder den arm had vastgehouden:

— Gaan wij met achttien man tegelijk inbreken?

— Ja zeker! antwoordde Slater.

— Toch niet in hetzelfde huis? riep Raffles verbaasd uit.

— Dat natuurlijk niet! antwoordde Slater lachend. Er gaan er zes naar een groote Bank, hier niet ver vandaan. Bij dat gezelschap ben jij! Dan gaan er nog vier naar een groot heerenhuis aan de Oxford street, vier naar een huis aan de Theems en de rest bij groepjes van twee of drie naar andere gelegenheden, die ik niet weet!

— Prachtig ingericht! riep Raffles bewonderend uit. Dat noem ik de zaken in 't groot doen!

— Nietwaar? riep Slater uit, geleid door deze afspraak. Ja, Houston is een man, die zijn zaakjes goed doet!

— Gaat hij met ons mee?

— Neen, hij is bij de partij van de Oxfordstreet!

Raffles antwoordde niet, maar bedacht dat het voor hem wel zoo goed zou zijn geweest, als alle bandieten slechts bij een en dezelfde onderneming betrokken waren.

Hij schikte zich echter in het onvermijdelijke en besloot zijn kansen zoo goed mogelijk te benutten.

Reeds waren verscheidene der bandieten door de deur van de kleine hut in verschillende richtingen verdwenen.

Vijf hunner waren in een klein schuitje gesprongen en roeiden de Theems af.

Toen hij buiten stond zag Raffles dat hij in gezelschap van Slater en nog vier andere kerels was.

Fluisterend gaf de bandiet die blijkbaar als aanvoerder optrad, zijn bevelen.

— Wij gaan natuurlijk niet te zamen naar de bank! zeide hij. Wij zullen bij groepjes van drie er heen gaan, langs twee verschillende wegen. Het is nu kwart voor twaalf — om één uur zorgt gij drieën voor het hek te staan.

Drie van de bandieten tikten zwiingend tegen hun pet en verdwenen in de duisternis, met de handen in de zakken gestoken en de kragen van hun jassen opgeslagen, nadat zij hun maskers in hun zak hadden gestoken.

Slater wachtte nog even tot zij aan het eind van de straat verdwenen waren en wenkte toen Raffles en den anderen inbreker, Gregory genaamd, om hem te volgen.

Zwiingend liepen zij op hun beurt de nauwe steeg uit.

Zoodra zij terzijde van het „Zilveren Paard” de straat betraden wierp Raffles een snellen blik om zich heen.

Op vijftig meters afstand stond de huurauto stil.

Hij kon Henderson op zijn bok zien zitten, die schijnbaar scheen te slapen.

Maar dat die slaap inderdaad slechts voorgewend was, bleek spoedig, want toen Raffles na een half uur loopens stil stond om een pijp aan te steken, en zich daarbij moest omkeeren om zijn lucifer voor uitwaaien te behoeden, zag hij nog steeds op denzelfden afstand de auto hem volgen.

Juist om één uur bereikte het drietal een groot gebouw van grijzen steen, dat aan alle zijden omringd was door een kleinen tuin, omgeven door een tamelijk hoog hek.

Raffles, die zorgvuldig acht had geslagen op den weg dien zij gevolgd hadden, behoefde slechts even een blik om zich heen te slaan om te zien, dat hij zich in de Cornhill street bevond.

Ook het bankgebouw kende hij zeer goed.

Het behoorde aan de heeren Hooper and Atchison, twee effectenhandelaars, die in de laatste maanden ontzaggelijke winsten hadden gemaakt met een gewagde speculatie in Mexicaansche papieren.

Het was zeer stil in de breede straat en ook tamelijk donker.

Voor het hek van den voortuin liepen drie mannen langzaam op en neer, die zich echter onmiddellijk verstrooiden, toen zij de naderende stappen hunner drie

makkers hoorden, blijkbaar in de meening verkeerende, dat er een politie-patrouille naderde.

Een hunner keek onder het doorloopen nog eens om en wenkte toen zijn beide makkers.

Blijkbaar had hij de andere lieden herkend.

Spoedig hadden Slater, Gregory en Raffles zich bij de drie wachtenden gevoegd.

Slater trok hen allen snel in een breede en donkere portiek en gaf haastig zijn bevelen.

— Baker en Pitney, gij weet wat er afgesproken is! Het huis is door ons zelf bespied en gij kent dus de inrichting. Gij neemt de achterzijde voor uw rekening. Maakt dat gij wegkomt!

De twee mannen verdwenen.

— Gij, Gregory, neemt Barber en steekt hem door het kleine tuimelraam naast de keuken, gij weet wel waar. Het komt ons nu uitstekend te pas, dat onze vriend Barber zoo mager is als een ram. Ik volg jullie dadelijk.

Daarop wendde Slater zich tot Raffles en zeide:

— Ik ga aan de achterzijde van de bank op de loer staan, en jij blijft hier, Fortesque. Als er onraad is fluit je de eerste vier maten van „God save the King”. Begrepen?

— Uitstekend, mijnheer Slater! antwoordde Raffles.

— Maar denk er om, dat gij niet fluit, of er moet inderdaad groot gevaar dreigen. Bedenk dat wij niet graag een half geslaagde onderneming in den steek laten.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, mijnheer Slater! zeide Raffles op nederigen toon. En wanneer za ik u wederzien?

— Nu, zoodra de zaak zijn beslag heeft gekregen natuurlijk!

— Hoe laat kan dat ongeveer zijn?

— Op zijn vroegst om een uur of vijf! Wij hebben met een moderne, stevige brandkast te doen!

— Nu, het zal een vervelend karwei worden, zeide Raffles vluchtig, maar wat moet men al niet doen, als men lid wil worden van de „Koperen Ster”!

— Ik ben blij, dat je het zoo opvat! zeide Slater. Nu, ik ga heen. Goed opgelet!

Het volgende oogenblik was de bandiet in de duisternis verdwenen.

Toen zag Raffles hem nog even een eind verder snel de straat oversteken, en een dwarsstraat inslaan, vanwaar hij blijkbaar de achterzijde van het bankgebouw kon bereiken.

Raffles wachtte nog vijf minuten, tot alles weder stil was geworden.

Er gingen slechts weinig voorbijgangers door deze stille straat, die den kerel in de portiek met zijn ongunstig gelaat en de handen in de broekzakken, met argwanende oogen bekéken.

Toen floot Raffles zeer zachtjes, maar toch duidelijk verneembaar een wijsje, dat in het geheel niet geleek op het Engelsche volkslied!

Hij behoefde niet lang te wachten, want in de verte kwam de huurauto aanrijden.

Henderson tikte, zoodra de wagen stil stond, aan zijn pet en vroeg:

— Alles in orde, mylord?

— All right, Henderson! Je hebt je uitstekend van je plicht gekweten. En nu aanstonds weer naar het „Zilveren Paard” terug.

Hij steeg in en dadelijk vloog de auto in snelle vaart weder terug.

De weg werd nu in iets minder dan twintig minuten afgelegd.

Even voor de wagen stilstond wierp Raffles een blik op zijn horloge.

Het was precies half twee.

Zoodra hij was uitgestapt boog Raffles zich naar zijn chauffeur over en fluisterde hem toe:

— Ik zal een uur minstens voor deze zaak noodig hebben, Henderson! Wacht mij om half drie juist op deze plek. Ben ik om kwart voor drie nog niet teruggekeerd, begeef je dan onmiddellijk naar de villa en waarschuw mijnheer Charly. Hij zal je dan wel verder zeggen, wat je te doen hebt.

Henderson knikte zwijschend, ten bewijze dat hij het begrepen had.

Maar als Raffles beter op zijn gelaat zou hebben gelet zou hij daarop een zonderlinge uitdrukking hebben gezien, die hem wellicht tot nadenken zou hebben gebracht.

Inderdaad had de brave chauffeur zijn eigen denkbeelden over de onderneming van zijn meester, waarvan hij echter den waren aard volstrekt niet kende.

En nauwelijks was Raffles om den hoek van de morgensige zijstraat verdwenen, of Henderson maakte met zijn wagen doodkalm rechtsomkeert en rende, tot groote woede van talrijke politie-agenten, die echter niet in staat waren het nummer van de auto op te nemen, in ijlen vaart naar de villa terug.

— Ik weet wel, dat ik er een ongehoorzaamheid mede bega, mompelde hij in zichzelf, maar beter dat ik de

bevelen van mijn meester in den wind sla, dan dat mijn meester in gevaar verkeert. Ik geloof dat mijnheer Charly zeer dankbaar zal zijn, als ik hem zeg wat ik gedaan heb.

Intusschen was Raffles de zijstraat teneinde gelopen.

Hij keek, toen hij voor de kleine loods stond, omzichtig om zich heen, deed zijn masker voor en had binnen enkele tellen met behulp van een looper, het slot van de deur geopend.

Hij trad binnen en sloot onmiddellijk de deur achter zich.

Even luisterde hij, maar het bleef doodstil.

Raffles haalde zijn electrische zaklantaarn te voorschijn, die een uiterst schel licht verspreidde, en legde haar, na haar te hebben doen gloeien, op tafel.

Hij onderzocht nauwkeurig de tafel en had zeer spoedig het uiteinde van de spreekbuis gevonden.

Raffles was een buitengewoon moedig man, maar toch klopte zijn hart eenigszins sneller, toen hij zijn mond aan de opening bracht en de zonderlinge wachtwoorden sprak.

Men scheen volstrekt niet verwacht te hebben, dat er iemand van de bende op dat oogenblik terug zou keeten, tenminste er verliep eenige tijd voor er antwoord door de buis kwam. Hij herhaalde de woorden nog eens en toen pas klonk een slaperige stem, die riep:

— Hallo! Wie is daar!

— Ik ben het Slater! antwoordde Raffles brutaalweg.

— Zijt gij dan nu al terug? Is de onderneming mislukt?

— Geheel en al mislukt! Ik ben zwaar gewond! Kom mij tegemoet! Ik weet niet of ik de trap wel afkan!

— Aanstonds! klonk de stem verschrikt. Zijn er soms mannen van ons opgepakt?

— Neen, niet dat ik weet, zij zijn allen ontkomen!

— Gelukkig! werd er geroepen.

Een paar seconden later daalde het groote luik met den steenkolenstapel.

Raffles had zich met behulp van wat schmink een vuurroode streep over het voorhoofd geteekend en uit een klein blaasje met varkensbloed, dat hij voor het heengaan bij zich had gestoken, flink wat van het bloed over zijn wangen en handen gestort.

— Ik zie er uit, alsof ik in een verschrikkelijk gevecht gewikkeld ben geweest! mompelde hij tevreden.

Daarop doofde hij de lantaarn en liet haar in den zak glijden.

Hij liep naar het luik en begon, luid steunend en jammerend, de steile trap af te dalen.

In zich zelf wenschte hij zich hartelijk geluk met deze list, waardoor hem althans de moeite bespaard werd, het eerste gedeelte van den weg tot aan het kleine wachtlokaal, te vinden.

Hij was nog niet half weg de trap afgedaald of beneden in den kelder verscheen een flauw lichtschijnsel.

Het was afkomstig van een lantaarn die door een van de bandieten gedragen werd.

Raffles wierp een blik naar omlaag en zag dat er zich slechts twee mannen in den kelder bevonden.

— Het geluk is waarlijk met mij! mompelde hij onder het afdalen.

Midden op de trap bleef hij even stilstaan als om nieuwe krachten te zamelen, terwijl hij jammerlijk steunde.

— Is het zoo erg met je, Slater? vroeg een van de kerels. Je schreeuwt als een varken dat geslacht wordt, man!

— Het is ook waarachtig geen wonder! bromde Raffles kreunend. Eerst heeft een van die ellendige agenten mij met zijn looden stok op de hersens geslagen, zoodat alles om mij heen in het rond draaide en toen heb ik nog een kogel door mijn arm gekregen.

— Kun je niet alleen de trap afkomen?

— Ik zal het probeeren! jammerde Raffles. Is het luik weer dicht.

— Natuurlijk!

Raffles begon weder af te dalen. Nu en dan een onderdrukt schreeuw van pijn gevend.

De bandiet had zijn lantaarn op den grond gezet en toen Raffles bijna beneden was, strekten zich vier armen naar hem uit.

De twee mannen namen hem onder de armen en terwijl een hunner de lantaarn opnam, geleidden zij den wankelenden gewonde, die het hoofd diep voor over gebogen hield, zoodat zij zijn gelaat niet konden onderscheiden, naar de wachtzaal, waarvan zij de geheime deur open hadden laten staan.

Reeds in de smalle tunnel zag Raffles, dat deze kleine kamer helder electrisch verlicht was.

Een snelle blik terzijde had hem overtuigd, dat er verscheiden electrische draden langs den wand van de tunnel gespannen waren. Niet alleen voor verlichting, maar ook voor de telefoon en zelfs dikke kabels voor beweegkracht.

Toen zij het vertrek binnentraden en de deur achter

hen dicht gevallen was, bracht Raffles de hand voor het hoofd en liet zich op een stoel neervallen.

Nu pas wendden de bandieten, nadat een hunner de lantaarn had uitgeblazen en in een hoek gezet, zich naar den gewonde, teneinde zijn kwetsuren te onderzoeken.

Maar als door een adder gestoken, deinsden zij beiden achteruit.

— Vervloekt! schreeuwde een hunner, dat is Slater niet. Dat is de nieuweling. Wat moet dat beteekenen, jij schurk!

— Dit! antwoordde Raffles bedaard, terwijl zijn beide handen bliksemsnel naar zijn zakken gingen en er met een revolver in iedere vuist weder uitkwamen.

De beide schurken keken elkander aan, alsof zij hun oogen niet vertrouwden.

Het kwam hun onbegrijpelijk voor, dat men het durfde wagen geheel alleen in het hol van den leeuw binnen te dringen.

— Handen op! klonk de scherpe stem van Raffles.

Langzaam gingen twee paar handen in de hoogte, terwijl twee paar oogen vol machtelozen haat op den indringer waren gevestigd.

Raffles liet een van revolvers weer in zijn zak glijden, trad op de beide woedenden toe en onderzocht hun zakken met de behendigheid en de vlugheid van een volleerd goochelaar.

Hij ontlastte hen van hun revolvers en dolken en haalde uit de zakken van een der schurken, een sleutel van zonderling model.

Nadat hij de wapenen bij zich had gestoken, trad hij op de deur toe, waardoor hij binnen was getreden, sloot deze op het slot en nam er den sleutel uit.

Gedurende dien tijd hield hij echter de beide schurken scherp in het oog.

— In dien hoek daar! beval hij, terwijl hij naar een der uiterste hoeken van het onderaardsche vertrek wees.

De beide mannen schreden langzaam en knarsetandend van woede, naar de aangewezen plek.

Raffles nam de revolver in de rechterhand, greep met de linker een stel boeien uit zijn zak en beval een der dieven:

— Steek uw handen vooruit!

De kerel liet zijn armen langzaam dalen, tot zijn handen op gelijke hoogte met zijn gelaat waren.

Op het oogenblik echter, dat Raffles hem met een snelle beweging de handboeien wilde aandoen, bukte de bandiet zich plotseling en wilde Raffles met het hoofd een hevigen stoot in de maagstreek toebrengen,

Maar de Grooté Onbekende had deze beweging voorzien.

Hij bracht bliksemsnel zijn rechterknie omhoog, en trof daarmede zijn aanrander met zulk een geweld juist tegen de kin, dat deze een doffen kreet slaakte en als een gevelde os op den grond viel, waar hij bewegingloos bleef liggen.

Dit alles was zoo vlug in zijn werk gegaan, dat de tweede dief nauwelijks wist wat er gebeurde.

— Als gij niet behandelt wil worden zooals uw maker, zou ik u raden geen tegenweer te bieden! fluisterde Raffles dreigend. Steek uw handen uit.

De dief, door een onverklaarbare en haast bijgeloofige vrees aangegrepen, liet sidderend zijn handen zakken.

Een ondeelbaar oogenblik later waren zijn polsen stevig in een stel boeien geklemd.

Raffles haalde daarop een van de zwarte doeken te voorschijn, die hij bij zich had gestoken, knevelde den man en bond zijn beenen met een touw stevig bijeen, zoodat hij zich onmogelijk kon verroeren.

Hij handelde op dezelfde wijze met den bewusteloozen bandiet op den grond en trok toen beiden naar een hoek van het vertrek.

Er was, nadat hij was binnengedrongen, nog geen kwartier verlopen.

Raffles bekeek nu met meer aandacht den sleutel, dien hij in de hand had.

— Die past waarschijnlijk op de deur van de gang, die naar de groote vergaderzaal leidt, mompelde hij in zich zelf. Maar waar is het sleutegat te vinden?

Hij bedacht zich nu, dat hij telkens nadat hij hier was binnengebracht, zes passen schuin naar rechts moest doen.

Hij ging voor de deur staan, deed zes stappen en stond nu bijna vlak voor een muur, die op het eerste gezicht niet de geringste opening vertoonde.

— Hier moet het toch zijn! mompelde Raffles ongeduldig.

Hij liet zijn zaklantaarn ontgloeien en onderzocht den muur met groote zorgvuldigheid.

Eindelijk ontdekte hij op bijna manshoogte, dicht bij den zijwand een kleine opening.

Hij stak er den sleutel in en draaide dien om.

Dadelijk schoof de geheele zijwand met een knarsend geluid weg, zoodat Raffles maar juist den tijd had den sleutel weer uit het gat te nemen.

Hij trad de gang binnen.

Maar nauwelijks had hij twee stappen gedaan of de muur schoof weder op zijn plaats.

Een lichte huivering liep Raffles over de leden.

— Daar had ik aan moeten denken! mompelde hij. De terugweg is mij afgesneden. Nu, dan zal mij niets anders overblijven dan langs den anderen uitweg te ontsnappen, tenminste, als ik de deur ook van deze zijde niet kan openen. In ieder geval heb ik den sleutel in mijn zak, en dat is een groot voordeel.

Hij liep nu snel de gang af, die hij helder door middel van zijn zaklantaarn verlichtte.

Binnen veel korter tijd, dan hij er de vorige malen over gedaan had, legde hij den afstand tot de vergaderzaal af.

Hij doofde nu zijn lantaarn en sloop voorzichtig naër.

Eindelijk bereikte hij het einde van de gang.

Een zeer flauw lichtschijnsel werd merkbaar.

Het drong blijkbaar door het sleutelgat van de deur, die de vergaderzaal afsloot.

Raffles legde zijn oor tegen de deur en luisterde scherp toe.

Spoedig hoorde hij de stemmen van de vier achter gebleven bandieten met lange tusschenpoozen iets zeggen.

— Zij zijn aan het kaarten! bromde Raffles bij zich zelf. Ik kan mijn lantaarn wel weer ontsteken, want dat kunnen zij daar binnen toch niet zien.

Oogenblikkelijk verspreidde zich weder een helder licht in de gang.

Raffles zag nu dat hij voor een zware eikenhouten deur stond.

Deze vertoonde echter geen knop, en ook geen kruk.

De Grooté Onbekende krabde zich achter de ooren en dacht even na.

— Ik zal hier hetzelfde middel moeten toepassen! bromde hij. Het gaat niet anders. Alleen zal het nu wat moeilijker gaan, want ik heb met vier man te doen.

Hij doofde de lantaarn, ging een meter of twintig achteruit en begaf zich nu opnieuw naar de deur, maar nu luid kreunend en met de schoenen over den aarden vloer schuivend.

Nauwelijks was hij de deur genaderd of zijn scherp oor hoorde daarachter verschrikt gefluister.

— Wie is daar? bromde eindelijk een stem.

— Ik ben het, Slater!

— Wat? Ben je nu al terug? Wat is er gebeurd?

— Wij zijn gesnapt! Die ellendige nieuweling heeft

ons in den steek gelaten! Ik ben aangeschoten en bloedgeweldig!

— Waarom hebben de twee mannen in de wachtkamer je niet geholpen?

— Zij hadden geen verbandmiddelen! zeiden zij.

— Geef het wachtwoord!

Raffles noemde nogmaals de onbegrijpelijke woorden en dadelijk daarop draaide de zware eikenhouten deur, die bovendien met dikke ijzeren balken bleek beslagen te zijn, op haar hengsels.

Raffles, die zijn lantaarn reeds weder in zijn zak had gestoken, maar daarentegen zijn revolvers weder ter hand had genomen, was onmiddellijk binnengedrongen.

Terwijl de twee kerels, die de deur geopend hadden — de twee anderen waren aan het kaartspel gebleven, onwillekeurig achteruit deinsden bij het zien van den indringer, wierp Raffles met zijn voet de zware deur weder in het slot.

Een oogenblik stonden de vier bandieten als door den donder getroffen en staarden zij naar de twee geweldige, glinsterende revolvers, die hun werden voorhouden.

Toen slaakten zij een gebrul van woede en tastten naar hun zakken.

Maar de scherpe oogen van Raffles waren overal tegelijk naar het scheen.

Een der bandieten kon op hem vuren, maar tot het tweede schot had hij geen gelegenheid — bijna zonder te mikken, legde Raffles op hem aan, en schoot hem een kogel door den rechter bovenarm!

Met een schreeuw als van een wild dier, liet de bandiet het wapen vallen.

— Wel vervloekt! riep een der kerels uit. Zullen wij ons door een enkelen man laten overwinnen? Schiet hem neer!

Weer knalden er een paar schoten.

Een kogel ging door Raffles' hoed en een andere vloog rakelings langs zijn schouders.

Hij schoot nogmaals en een der bandieten in de dij getroffen stortte neer.

Maar de strijd was nog niet beëindigd.

De man die het eerst aan den arm gewond was, en op wien Raffles niet meer had gelet, was als een kat langs den muur geslopen en plotseling was de onderaardsche zaal in diepe duisternis gedompeld.

De strijd nam nu een vreeselijk karakter aan.

Voor Raffles tijd had om naar zijn zaklantaarn te

grijpen, waren de twee nog ongekwetste bandieten bij hem.

In de tastbare duisternis volgde nu een afschuwelijke worsteling.

Niets werd gehoord dan de hijgende ademhaling van de drie vechtende mannen.

Raffles begreep, dat hij om zijn leven streed.

Van nature reeds begiftigd met ware herculische kracht, spande hij zich thans tot het uiterste in om zijn twee tegenstanders meester te worden.

Het was zijn geluk, dat deze niet durfden te vuren, daar zij vreesden elkander te raken, inplaats van hun vijand.

Plotseling voelde hij zich uit alle macht aan beide beenen gegrepen.

Een der gewonde bandieten was op het gerucht van den strijd nader gekropen en had zijn arm om de knieën van Raffles geslagen.

— Gebruik je dolk toch, Jim! brulde een van de bandieten.

Raffles begreep, dat hij verloren zou zijn, als de strijd nog eenige seconden langer duurde.

Hij dreigde ieder oogenblik te zullen vallen.

Op dit oogenblik had hij de twee ongewonde boeven weder bij de keel gegrepen.

En juist toen hij aan de bewegingen van een hunner merkte dat deze zijn dolk trok, spande hij al zijn krachten in en deed de hoofden zijner aanvallers met zoo veel kracht tegen elkaar botsen, dat zij beiden een doffen kreet slaakten en zwaar als lood van den greep van zijn ijzeren vuist ontgleden om als levenloos op den grond te blijven liggen.

De derde gewonde, die hem nog steeds bij de beenen vast hield, had op zijn beurt een mes getrokken en stak nu met dolle woede naar den indringer.

Maar de strijd was nu te ongelijk.

Raffles greep den man om het middel, hief hem met reuzenkrachten van den grond en smet hem van zich af.

Snel stak hij de hand in zijn zak en haalde er zijn elektrische lantaarn uit.

Juist op dat oogenblik hoorde hij dat de deur op haar hengsels draaide en het volgende oogenblik met een dreunenden slag weder dichtviel.

— Vervloekt! schreeuwde Raffles. Er is er een ontkomen. Ik had sneller moeten handelen.

Hij maakte licht, zocht den schakelaar aan den muur en even later straalde het vertrek weder in helder licht.

De twee kerels lagen juist zooals zij waren neergevallen, dwars over elkander heen en niet verre van daar

wentelde de derde schurk zich over den vloer, brullend van woede en pijn.

Maar van den vierden man was niets te zien!

— Nu, hij heeft in ieder geval minstens een half uur noodig om de gang uit te komen en dan zeker nog eens een half uur om zijn makkers op te zoeken en terug te komen! mompelde hij. Als ik mij wat haast is alles nog niet verloren.

Hij snelde naar de tafel, waaraan de Raad van Vijf steeds placht te zitten en tilde het kleed op.

— Het is zooals ik dacht! zeide hij verheugd tot zich zelf. Daar is een electricisch contact. Ik zal maar aanstonds naar beneden gaan, want hier behoef ik zeker niet naar de brandkast te zoeken.

Hij nam achter de tafel plaats en zette den voet op het uitsteeksel, dat hij had waargenomen.

Dadelijk zakte de geheele tafel en het stuk vloer, waarop hij stond, tamelijk snel omlaag.

Toen het luik den bodem bereikt had, trad Raffles er af en dadelijk schoof het vanzelf weder op zijn vorige plaats terug.

Bij het schijnsel van zijn lantaarn zag Raffles, dat hij zich in een kelder bevond, van ongeveer drie meter hoog, breed en lang.

In een hoek stond een groote stalen brandkast!

HOOFDSTUK VII.

In de val.

Er verscheen een vroolijke glimlach op het gelaat van den Grooten Onbekende.

— Het doel van mijn tocht! fluisterde hij. Ik zal dus niet voor niets gewerkt hebben. Maar laat ik eens eerst naar den uitgang zoeken, opdat ik in geval van nood, tijdig zal kunnen ontsnappen.

In een van de wanden zag hij een kleine lage deur, die echter op slot was.

Raffles dacht even na en overlegde of hij de deur nu reeds zou openen.

Indien hij het gedaan had zou hij zich eenige verschrikkelijke oogenblikken hebben uitgespaard.

Hij meende echter dat hij de deur spoedig genoeg zou kunnen open krijgen en liet zijn bos sleutels weder terugglijden.

Toen trad hij op de kast toe en bekeek haar nauwkeurig van alle kanten.

— Niet veel zaaks! mompelde hij. Die heb ik in twintig minuten open.

Hij haalde zijn instrumenten te voorschijn en begon met ijver te werken, nadat hij de lantaarn naast zich op den vloer had gezet.

Van tijd tot tijd wierp hij een blik naar het luik, maar er viel niet het minste lichtschijnsel te bespeuren.

Raffles verwonderde er zich wel eenigszins over, maar hij meende dat de boeven die hij zoo zwaar gewond had, wel eens geen lust konden hebben hem te overvallen, voor zij versterking hadden gekregen.

Binnen een kwartier had hij de kast geopend.

Zij was gevuld met goudstukken en voorts met goud en zilver in staven en blokken, benevens met een aantal zeer kostbare juweelen.

Raffles liet den buit met een glimlachje in een kleinen linnen zak glijden, dien hij had medegenomen, bond hem dicht, wierp hem over zijn schouder, nam de lantaarn en wendde zich om teneinde zijn krachten aan de kleine lage deur te beproeven.

Maar dadelijk deed hij een paar schreden terug, tot hij met zijn rug tegen de kast leunde.

Hij werd zeer bleek en een huivering doorliep hem.

Want hij stond vlak voor een hek met dikke ijzeren staven, die bovendien aan de binnenzijde met zeer scherpe punten bezet waren.

Dit hek was, terwijl hij al zijn aandacht aan de brandkast besteedde, zonder eenig geruisch, achter hem uit een spleet in den vloer opgerezen, en sloot nu tegen de zoldering van het hol aan.

Ongetwijfeld had de vierde bandiet, die had kunnen wegschuiven, ergens een hefboom overgehaald en het hek in beweging gebracht.

Maar op dat zelfde oogenblik daalde het luik neder en over den rand van het gat in den vloer bogen een paar afschuwelijke gezichten, die Raffles grinslachend toeknikten.

— Doe geen moeite, mijn waarde heer! riep een hunner, die Raffles herkende als een der beide bewakers, die hij geboeid had. Wij zouden u van hier af gemakkelijk kunnen neerschieten, maar er staat u iets anders te wachten!

Een duivelsch geginnik besloot deze bedreiging.

— Wij wachten slechts op de terugkomst van Houston, merke een van de andere boeven op, die over een kwartiertje wel hier zal zijn. Wij hebben hem telefonisch gewaarschuwd. Als gij soms geloovig zijt, mijn waarde, dan zou ik u aanraden eens goed voor het heil van uw ziel te bidden, als gij er tenminste een bezit!

Raffles keek de beide sprekers zwijgend en verachtelijk aan.

Hij begreep wel, dat het volstrekt nutteloos zou zijn om te trachten hen te vernurwen, bovendien verbood hem dit zijn trots. Hij beet dus zwijgend de tanden op elkaar en wachtte gelaten zijn lot af. Maar ondertuschen werkten zijn hersens met razende snelheid, en trachtten zij een plan te vormen tot ontsnapping.

Een oogenblik dacht hij er aan, die bandieten door de tralies neer te schieten, wat hem zeer weinig moeite zou hebben gekost, maar spoedig liet hij dit voornemen varen, dat hem toch niet zou hebben geholpen, maar integendeel zijn lot nog verergerd zou hebben. Hij haalde daarom zwijgend de schouders op, stak een sigaret op en kruiste de armen over elkaar.

Er verliep een kwartier, waaraan Raffles naderhand niet dan met een huivering van afschuw kon terugdenken. De bandieten kortten zich den tijd met het slaken van de gemeenste vloeken en door Raffles met dubbelzinnige woorden te wijzen op het lot, dat hem wachtte. Eindelijk kwam er een einde aan dit schouwspel.

Plotseling verdwenen alle hoofden rondom het luik als bij tooverslag. Raffles hoorde een diepe stem klinken, die hij onmiddellijk herkende als die van Houston. Er werd een ladder in het hol afgelaten en een voor een daalden veertien of zestie man af.

Houston was de laatste. Hij was ongemaskerd en zijn bleek gelaat was vreeselijk om aan te zien. Het was door woede geheel misvormd en zijn donkere oogen glommen als die van een tijger. Hij kwam langzaam met gekruiste armen voor het hek staan en keek Raffles doordringend aan.

— Gij ziet mij nu ongemaskerd! zeide hij op zonderling kalmen toon, en dat moogt gij, want het zal voor de laatste maal zijn dat gij mij ziet. Steek mij uw revolvers toe. Wij zijn met ons zestienen, en gij ziet dat er vier pistolen op uw borst gericht zijn, tegenstand zou u niets baten.

Een ondeelbaar oogenblik dacht Raffles er aan zijn revolver snel leeg te schieten en op deze wijze althans een half dozijn der schurken mede naar de andere wereld te nemen. Maar daar hij dit gelijk vond staan aan zelfmoord, kwam zijn trots spoedig tegen dit plan in opstand. Hij wierp zijn beide revolvers door het hek heen, Houston blies op een fluitje en het volgende oogenblik zakte het hek zonder het minste gerucht weder in den grond.

Acht krachtige armen grepen Raffles beet, plaatsten hem op het platform en stegen met hem omhoog.

Het luik daalde nogmaals en bracht de overige leden van de bende naar boven. Er heerschte nu een somber stilzwijgen. De Raad van Vijf, welks leden hun zwarte tabbards weder hadden aangetrokken en de zonderlinge hooge mutsen hadden opgezet, namen achter de tafel plaats. Raffles werd ervoor geplaatst en alle andere leden zetten zich op de kleine verhooging aan het andere einde van de zaal. Toen stond Houston op. Hij had het slagernesmes in de rechterhand genomen en keek Raffles met zijn zwarte oogen doorborend aan, terwijl hij sprak:

— Fortesque, of hoe gij anders heeten moogt, uw laatste uur heeft geslagen. Gij zijt binnengedrongen met het kennelijk doel om ons te verraden. Niet alleen hebt gij gezondigd tegen de eerste van onze wetten, maar gij hebt vier mijner makkers zwaar verwond! Hier voor kennen wij slechts één straf, en die straf is vreeselijk! Zij diene den overigen als schrikwekkend voorbeeld. Leden van den Raad van Vijf — heb ik goed gesproken?

Alsof zij uit een mond kwamen, klonken de woorden van de lippen der vier overigen:

— Gij hebt goed gesproken!

— Dat het vonnis dan voltrokken worde! riep Houston op doffen toon uit.

Raffles werd vastgegrepen. Hij wilde zich verweren en bood wanhopigen tegenstand, maar het was te laat. Zijn handen werden hem op den rug gebonden en zijn beenen stevig aaneen gesnoerd en daarop werd hij tusschen twee rijen zwijgende mannen door naar de kleine verhooging gedragen en in een der zware eikenstoelen neergezet.

Raffles, wiens zintuigen met verwonderlijke helderheid hun functie verrichtten, bemerkte onmiddellijk, dat deze stoel onwrikbaar aan den vloer vast zat. Hij werd met touwen zoodanig op den zetel vastgesnoerd, dat hij zich volstrekt niet verroeren kon. Alleen zijn hoofd kon hij naar links en rechts draaien. Toen dit gereed was zag hij plotseling hoe van den standaard die voor den stoel had gestaan een dofzwarte doek wegviel. Raffles keek nu in een zeer groot, fraai geslepen spiegel! In dien spiegel kon hij het dofzwarte gordijn zien, dat juist achter de leuning van den stoel in tweeën gescheiden was. Alle leden waren nu naar het andere einde van de zaal teruggeweken, zoodat zij ter weerszijden naast de tafel van den Raad van Vijf geschaard stonden. Raffles keek omhoog, in de verwachting uit de zoldering een of ander spits voorwerp te zien nederdalen, wat hem de hersens zou doorboren. Hij

zag echter niets. Maar toen hij weer voor zich keek, bemerkte hij, dat het zwarte gordijn nu langzaam terzijde schoof.

Plotseling ging het electriche licht in de zaal uit, maar tegelijkertijd werd zij gehuld in een zonderling groen schijnsel. Raffles zag dat dit schijnsel afkomstig was van een lichtbron die achter hem geplaatst was. Het gordijn schoof intusschen voortdurend verder van elkander en steeds helderder werd het groenachtige licht. Plotseling slaakte Raffles een doffen kreet.

In den spiegel zag hij iets boven zijn eigen hoofd, een doodskop! Het afschuwelijk voorwerp was geheel van koper vervaardigd en uit de leege oogkassen straalde het groene licht, dat zulk een zonderlingen glans in de zaal verspreidde. Maar onder dezen vreeselijken doodenkop zag Raffles iets dat zijn bloed in zijn aderen deed verkillen. Want de doodskop zat aan een geheel geraamte vast, dat eveneens geheel van koper vervaardigd was en de armen van dit geraamte waren ter weerszijden van het lichaam uitgestrekt. Maar deze armen — Raffles zag het met een angst, die hem waanzinnig dreigde te maken — kwamen langzaam, o, zeer langzaam maar met doodelijke zekerheid, dicht bij elkaar. De koperen vingers der handen, die zonderling fonkelden in het groene licht, stonden eenigszins uit een als de klauwen van een roofvogel en waren ook gekromd als deze.

Raffles trachtte aan de touwen te rukken die hem bonden. Hij trachtte zich met stoel en al omver te werpen — hij rukte zich bloedige striemen in de armen — alles tevergeefs!

Toch dacht deze man met zijn stalen wilskracht er geen oogenblik aan, om genade te smeeken. En steeds, met eene verschrikkelijke langzaamheid, naderden de koperen grijphanden elkander dicht, juist op de hoogte van Raffles' hals. Binnen een kwartier, dat een eeuwigheid geleek, waren zij nog slechts dertig centimeters van elkander.

Tien minuten later voelde de Grootte Onbekende, toen hij zijn hoofd krampachtig terzijde boog, de koperen vingers van een der handen tegen zijn hals.

En toen maakte zich een doffe berusting van hem meester!

Hij begreep, dat er geen ontkomen mogelijk was, en wachtte gelaten zijn dood af. Nog vijf minuten en het zou met hem gedaan zijn!

Maar plotseling vloog de zwaren eikenhouten deur met geweld open.

Het heldere verschijnsel van verscheidene electriche lantaarns verlichtte het vertrek.

Raffles slaakte een kreet.

Hij had Charly en Henderson herkend — inderdaad het waren zijn trouwe makkers! Zonder zich op te houden met tijdroovende verklaring, begon Henderson met de grootste koelbloedigheid op de dicht opeengedrongen troep bandieten te vuren, terwijl Charly, die den toestand in een oogenblik overzien had, naar de verhooging sneld, en met een vlijmscherp mes de touwen doorsneed, die Raffles gevangen hielden, juist op het oogenblik dat de koperen vingers van het vreeselijke geraamte zijn meester bij den strot dreigden te grijpen.

— Pak aan! Hier zijn twee revolvers! fluisterde Charly. Ik heb er zelf ook nog twee!

Raffles greep de beide revolvers en het volgende oogenblik was het vertrek gevuld met kruitdamp en het geknal der scherpe schoten der revolvers.

Twee van de vijf mannen achter de tafel waren getroffen, en lagen met uitgestrekte armen voorover op het zwarte tafelkleed. En de verwarring onder de anderen wegens dezen onverhoedschen overval was zoo groot, dat de drie vrienden ongedeed de deur konden bereiken. Zij snelden vliegensvlug de gang in, ijlden door het openstaande vlak van den muur de wachtkamer door, waar zich niemand bevond, snelden, steeds achter zich vurend, de ladder op en bereikten zonder moeite de loods, waar het luik eveneens was neergelaten.

Het volgende oogenblik stonden zij op straat.

— Hebben jullie een auto? vroeg Raffles, hijgend van vermoeienis en aandoening.

— Neen, Mylord! een motorboot! antwoordde Henderson. Daar ligt zij!

Inderdaad op nauwelijks tien passen afstands lag een van de snelste motorbooten aan het uiteinde van het morsige dwarsstraatje in de Theems voor anker.

De drie vrienden scheepten zich in allerijl in en toen Henderson den motor had aangezet en de boot reeds in het midden van de Theems dreef, zagen zij in de duisternis eenige vage gedaanten driftig heen en weder loopen!

Raffles was in veiligheid!

Hij greep de hand van Charly en Henderson en drukte ze innig.

— Ik ben jullie nogmaals mijn leven verschuldigd, mijn vrienden! zeide hij ontroerd.

— Dan ben ik toch maar blij, dat ik ongehoorzaam ben geweest, Mylord! zeide Henderson op drogen

toon, ofschoon de tranen hem in de trouwe oogen stonden.

— Inderdaad! zeide Charly glimlachend. Als die brave kerel niet onmiddellijk was weggereden nadat je verdwenen was, dan zouden we veel te laat zijn gekomen.

Raffles drukte hen beiden nogmaals de hand en vroeg toen:

— En vertel mij nu snel, hoe het gegaan is!

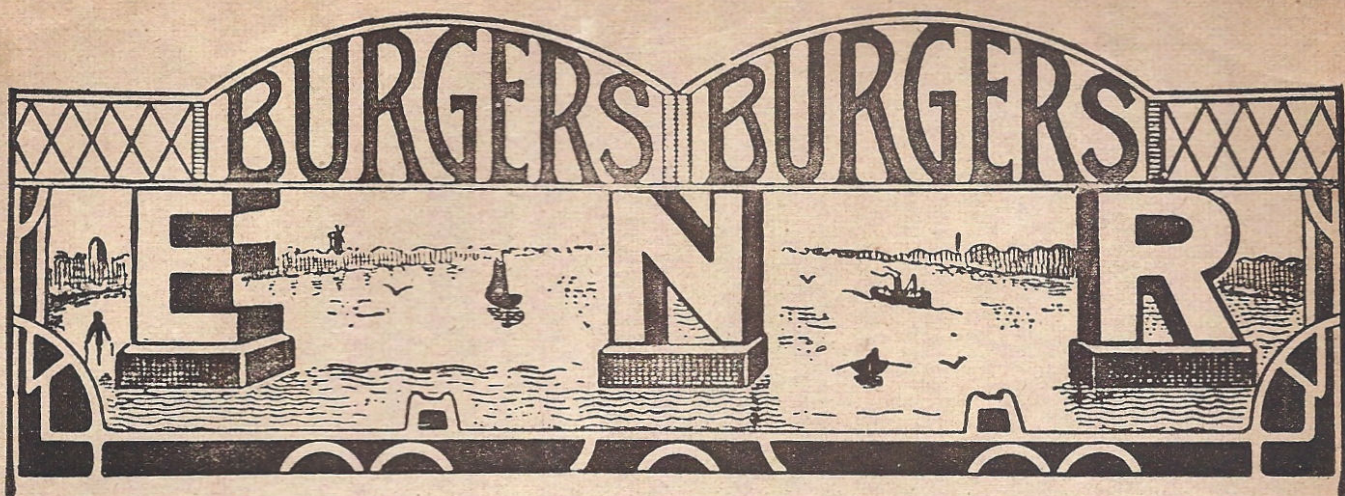
— O, dat is in een paar woorden verteld! zeide Charly. Toen Henderson terug kwam, heb ik dadelijk alles in orde gemaakt, omdat ik wel begreep, dat je leven gevaar zou loopen. We hebben ons zooals je ziet, als bandieten vermomd, en wij hadden ons ook van maskers voorzien. Zoo bleven wij op den uitkijk staan

totdat er een paar van de ellendelingen blijkbaar met groote haast kwamen aanloopen. Wij begrepen toen, dat er iets gaande moest zijn. Wij deden onze maskers voor en wisten in de algemeene opwinding die er heerschte, ongemerkt mee naar binnen te komen. Maar wij waren helaas te laat om door de geheime deur mede te gaan! Iedereen was al binnen, toen wij met onzen neus voor dien vervloekten muur stonden. Ik kan je niet zeggen, wat ik toen heb uitgestaan. Maar dank zij een paar hefboomen, en de geweldige pieren van onzen vriend Henderson, zijn wij er in geslaagd hem toch te trotseeren. En de eikenhouten deur hebben we opengekregen met een stel van je eigen instrumenten, die ik heb medegenomen. De rest weet je!

De volgende aflevering (No. 170) bevat:

„DE GEBOCHELDE”

Alle verandering is geen verbetering.
Maar één verandering is

ALTIJD

een verbetering, n.l. wanneer ge van
Rijwielen verandert en een

BURGERS
E. N. R.

neemt. Neem de proef eens.